

Újfolyam

61. szám

FÁSORI HARANGSZÓ

www.fasor.hu

A Budapest-Fásori Református Egyházközség hírmondója

2015. szeptember

Sátoraljaújhely

„...az Ő hatására
egybeilleszkedve...”
(Ef 4,16)

2015

AZ ÜZENET MA IS AKTUÁLIS

„Ezért tehát nem vagytok többé idegenek és jövevények, hanem polgártársai a szenteknek és háza népe Istennek. Mert ráépültetek az apostolok és a próféták alapjára, a sarokkő pedig maga Krisztus Jézus, akiben az egész épület egybeilleszkedik, és szent templommá növekszik az Úrban, és akiben ti is együtt épültök az Isten hajlékává a Lélek által.” (Ef 2,19–22)

Nagy bevándorlási hullám söpör végig Magyarországon! Minden nap erről hallgathatjuk a híreket. Nehéz sorsú emberek szeretnének a vágyott országba eljutni. A mi életünk is hasonlít ehhez. Vágyunk a sokféle nehézséggel teli földi életből Isten Országába eljutni. Lehet, hogy sokan meg sem tudják fogalmazni ezt a célt, de igazán akkor lesz biztonságban az életünk, ha Isten Országába polgárai vagyunk. Gyülekezetünk nyári közös hetén rögtön az első alkalmon arról volt szó, hogy *„nem vagyunk többé idegenek és jövevények, hanem polgártársai a szenteknek és háza népe Istennek.”* (Ef 2,19). Milyen felemelő identitás ez! Mennyei Atyánk otthont készített nekünk önmagánál. Ez a hely minden földi országnál csodálatosabb és teljesebb. A hitben példaként élő embereknek lehetünk ott polgártársai, és Urunk családjaként élhetünk. Királyi gyermekek vagyunk. Senki nem néz ki ott minket, vagy nem néz idegennek, nem kell jöttmentnek érezni magunkat, hanem otthon lehetünk Isten Országában!

Vajon tudok-e én is ilyen befogadó lenni? Isten megnyitotta az Ő Országát előttünk Krisztusért, vajon én is megnyitom-e a szívem testvéreim előtt a gyülekezetben? Kire nézek furcsán Isten népe között, kitől idegenkedem? Kivel vagyok összhangban? Isten szeretete már korán összehangolta a pogány keresztyéneket a zsidó keresztyénekkal. Fontos,

hogy a gyülekezetben erősítsük mi is az összetartozást egymás felé, és együtt örüljünk közös, Isten-gyermeki kiváltságunknak! Ennek különleges alkalma volt nyári többgenerációs gyülekezeti hetünk augusztusban. Jobban megnyílhattak a felnőttek a fiatalok felé, a családosok az idősebb testvérek felé, és fordítva. Majd ennek állandó alkalma lehet minden gyülekezeti istentisztelet, bibliaóra, mikor együtt vagyunk a testvéreinkkel.

Vajon mindenkre igaz, hogy otthon érezheti magát abban az Országban, amit Isten elkészített nekünk? Csakis azok tapasztalják ezt meg, akik *„Várva várják az Urat”* (Zsolt 40,2), keresik a Szavát és a Vele való kapcsolatot. Ha pedig mi elindulunk az Úr felé, segítségül hívjuk Őt, akkor az Úr hatalmasan válaszol nekünk. A 40. zsoltár megragadó képekkel fejezi ki ezt: lehajol hozzánk, meghallja a kiáltásunkat, kiemel a pusztulás verméből, a sárból, az iszapból. Majd sziklára állítja a lábunkat, és biztos léptekkel elindít utunkon. A sár és iszap egyre jobban magával ragad, lehúz bennünket. Csak akkor tudunk kiszabadulni, ha kívülről egy biztos kézbe belekapaszkodhatunk. Jézus vállalja, hogy szennyes legyen, csak hogy bennünket megtisztítson!

Miután már kiszabadultunk tehetetlen állapotunkból, elkezdődhet az építkezés! Isten az életünket templommá akarja építeni. Lehet minden egyes napot úgy szemlélni, hogy ma egy téglával tovább épülhet bennem Isten háza! Mennyire izgalommal tölt el egy lakásfelújítás vagy lakásépítés minket! Ugyanilyen öröm a lelki építkezés! Úgy megálljon, épüljön az életünk, hogy Isten Országába számára örökké maradandó legyen! Az ilyen építkezés tervezője Isten. Ő mondja meg az alapot, és hogy tovább mit építsünk rá. Ha a magunk

tervei szerint építünk, akkor falakat építünk magunk köré vagy emberek közé. Azonban „nem tudjátok, hogy ti Isten temploma vagytok, és az Isten Lelke lakik bennetek” (1Kor 3,16)? A hívő ember élete az Efézus 2 szerint ráépül „az apostolok és próféták alapjára”. Isten szava, az Ige, a Szentírás teljessége az éltünk alapja. Az Újszövetség és az Ószövetség a megértés sorrendje számunkra. Legyünk olyanok, mint az első keresztyének, akik kitartóan részt vettek ezek tanulmányozásában! Majd következik a legfontosabb kő, a *sarokkő*. Ez a jeruzsálemi városfalban egy 100 tonnás kő. Ez is tartóalap, mely összetartja a falakat. Ugyanakkor igazodási pont is. Ehhez kell igazítani az összes többi téglát is. Végül a legnagyobb kő, mely megtartja az egész házat. Jézus Krisztus az egyetlen sarokkő, akiben mindez beteljesedik. Dicsérjük Jézust, hogy Ő vállalta a nehezét, és építsük bátran rá az életünket! Könnyörüljön rajtunk Isten, hogy nehogy megvessük a sarokkövet, lenézzük, leszóljuk, félredobjuk, satnyának tartsuk, mert az pusztulássá lesz a számunkra. Legyen drága a szemünkben, mert akkor nem fogunk megszégyenülni. Majd pedig illeszszük a sarokkőhöz igazodva életünk többi részét. Ha Neki nem tetszik, elengedjük, leromboljuk, ha Neki tetszik, felépítjük. Az egybeilleszkedés pedig nemcsak a sarokkőhöz fontos, hanem egymáshoz is. Isten egybeszerkeszti a házastársakat, a családok tagjait, a gyülekezetet, Isten népét. Egymáshoz tartozunk. Így áll össze a kép, mint egy puzzle-kirakó. A másik néha teljesen különbözik, ezért idegenkedünk tőle. Mégis az *egybeilleszkedés, összekapaszkodás* Isten fontos szavai az építkezésnél. Ez a feladatunk, a küldetésünk. Nem csak arra várok, hogy a másik igazodjon hozzám, keressen meg engem, hanem én is keresem tudatosan ennek a lehetőségeit.

Így növekszik szent templommá az életünk az Urban. A templom az a hely, ahol talál-

kozni lehet Istennel. A békesség és szentség háza, ahol az Ő dicsősége felragyog. Vajon mi épül az életünkből? Hideg üveggalota, összetört viskó, büszke aranypalota, bűnbartlang, vagy emberek mértékének megfelelő ház? Gyönyörűsége az az élet, amit nekünk szánt Isten! Templommá, Isten hajlékává akarja formálni az életünket! Hogyan megy mindez végbe? Nem a magunk elhatározásából, hanem csakis a Szentlélek által. Csak a testi kívánságokban, vagy Lélek által éljük az életünket — ez naponkénti döntés kérdése. A Szentlélek által növekedés, gyümölcsözés van, nélküle viszont stagnálás, pusztulás, rombolás, széthúzás, megosztottság, ellenségeskedés, békétlenség. Naponta hívjuk Őt segítségül! Engedelmeskedjünk a vezetésének, és ne szomorítsuk meg Őt! Másrészt csakis *együtt* épülhetünk. Ennek pedig áldott helye a gyülekezet. Most is, a mindennapokban. Ha pedig látják mindezt rajtunk az emberek, akkor megismerik általunk az Urat. Bíz-nak Benne, és dicsérni fogják, mert Isten jelenlétét tapasztalják. Minderre pedig sürget az idő! Nincs elpocsékolni való felesleges idő! Sem a magunk szempontjából, sem a mellettünk élők miatt! Itt az idő, hogy tudatosan építkezzünk!

Somogyiné Ficsor Krisztina

KERESZT-KÉRDÉSEK- SOROZAT

Szeptember 27-én, vasárnap este 6 órától újra elindul Kereszt-kérdések-sorozatunk, melyre az Istent keresőket, a Biblia alapüzenetét, az evangéliumot megismerni vágyókat várjuk! A sorozat 10 héten át tart, melynek során egy csendesnap is lesz, ahol alkalom nyílik a témák mélyebb feldolgozására, hosszabb beszélgetésekre is.

NEM VOLTUNK IDEGENEK SÁTORALJAÚJHELYEN

Második alkalommal tartott gyülekezetünk többgenerációs nyári hetet

KANYARGÓS ÚTON

érkezett meg a serpentinek miatt a több mint 400 résztvevő, akik el sem hagyták a falunyit, saját templommal, étteremmel, medencével, erdővel rendelkező tábor hat napon át. A 2010-es évhez hasonlóan a közös gyülekezeti hét helyszíne idén is a sátoraljaújhelyi Várhegy Üdülő volt, amely nevéhez hűen egy hegy tetején fogadott bennünket. Több tucat szolgáló testvér több hónapos előkészítő munkája után augusztus 10-én végre elkezdődött az együttlét. Mindenki máshogyan és máshonnan jött: volt, aki autóval, volt, aki vonattal, volt, aki lelki terheket cipelve, volt, aki felszabadultan. Eszünkbe jutottak a Keleti pályaudvarnál várakozó jövevények, és hálások vagyunk az Úrnak azért, mert nem kell sehonnan

Tézli Péter tanár

Számunkra a hitünk szempontjából az öt évvel ezelőtti sátoraljaújhelyi hét fordulóponthoz volt, az volt életünk első gyülekezeti hete. Minden új volt, bizsergetően izgalmas, ugyanakkor filmszerűen gyors. Most már úgy mentünk le, hogy „hazamegyünk” a gyülekezetbe, tudtunk figyelni egymásra, de kifelé, másokra és Istenre is — megőrizve sok-sok jelen pillanatot a lelkünkben. Az elvárásom az volt, hogy házasággondozó hétre jövünk, de hát ez a hét az egész közösségről szól. S közben kellett rájönnöm, hogy elválasztok összetartozó dolgokat, hiszen a házasságunk kiteljesedése, elmélyülése elválaszthatatlan a Fasortól, a páros köröktől, a házi csoportunktól, attól, hogy tudjuk, hogy a nehézségek idején sokan imádkoznak értünk, ahogyan mi is másokért, hogy tudjuk, tapasztaljuk Isten embereket átforgató szeretetét, hogy konfliktusokon keresztül is a javunkat szolgálva tanít.

sem elmenekülnünk, nincsen háború ott, ahol lakunk.

De nem is kell elmennünk sehova ahhoz, hogy jövevények legyünk: amikor megérkeztünk, az ismert hely ellenére kicsit még idegenek voltunk. Még ha ismertük is egymást, idegenül forgolódtunk, kerestük a helyünket. Még nem voltunk tábori nép, csak jövevények. Még nem tudtuk, hol a helyünk, mikor hová kell mennünk. A tábor területe átláthatatlan, felfedezni való nagyságú volt mindenkinek. Ahogyan teltek a napok, mindannyian

MEGTALÁLTUK SAJÁT UTUNKAT

a táboron belül. Az útvonalakat, amelyeket megtanultunk, hogy eljussunk a megismert, megkedvelt helyekre. Szokásaink alakultak ki. Fejből tudtuk már a napi programok sorát. Volt, aki mindennap úszással kezdte a reggelt, holott ezt korábban sohasem tette. Volt, aki a táborban kezdett el délelőtti csendességet tartani Biblia-olvasással és imával. Talán ők maguk is meglepődtek, hogy mindez belefért a programba. Ahol Istenre figyelünk, és hagyjuk, hogy Ő rendelkezék mindennel, az időnkkel is, ott jut idő minden igazán fontos

dologra. Óra sem mindig kellett: az ébresztőt és takarodót gyönyörű trombitaszó jelezte. Reggelenként felemelő látvány volt a fenyveserdő közepén kinézni az ablakon: Ottmár Dávid, hóna alatt trombitájával, sietett fel a dombra a fák között a kilátóhoz, mögötte felesége, Anna. Az isteni rend abban is megvalósult, ahogy minden nap 7 óra előtt 2 perccel igyekeztek felfelé, majd megszólalt trombitán a dicséret. Ki ébresztette őket, ki erősítette meg lépteiket, ki adta hangszereikbe a dallamot, ki adta szívükbe a hűséget?

Lelkiekben is új térképet rajzolt ez a hét. Itt is utakat találtunk — egymáshoz és Krisztushoz, aki az egyetlen Út. Idegenből ismerős, sőt barát, testvér lett, régi utak és régi szokások helyett újak rajzolódtak ki. Másképpen nézünk egymásra a hét végén, akik átélhettük mindezt. Ha nem is mindenki mindenkire, de mindannyian legalább arra a néhány emberre, akik kis időre mellénk kerültek, akikkel együtt laktunk, együtt sportoltunk, együtt

beszélgettünk, esetleg nevettünk, akár reggel, torna után, akár az esti teaházban vagy a közös filmnézés élménye után. Mélyebb ismerkedésre is adatott alkalom. Voltak, akik „élő könyvként” be is számoltak az életük során eddig megtett útról azoknak, akik „kikölcsonnózték” őket egy beszélgetésre.

Szívmelengető volt látni, hallani, hogy mennyi gyermek van velünk. Hancúroztak, játszottak, futottak, ugráltak a medencébe. Csengő kacagásuk végigkísérte a hetünket. Milyen jó, hogy nekik is otthonuk a mi templomunk, a Fasor, már ők is várják a gyülekezeti heteket, mert csupa ismerős veszi őket körül! Milyen jó, hogy azzal a természetes-séggel tanulnak Istenről az oviban, iskolában és a táborban is, ahogyan a levegőt beszívják! Adja Isten, hogy a mi szent templomunkban előbb-utóbb ők tudjanak foglalkozni a náluk kisebbekkel!

A délelőtti előadásokkal csoportbeszélésekkel egy időben kezdődtek a gyermekórák is, a gyerekszívaj ekkor alábbhagyott, és

Nagy-Fülöp Anetta projektasszisztens, gyermekmunkás

„...polgártársai a szenteknek, és háza népe Istennek...” — visszhangzik a fejemben több hét elmúltával is. Dúdolom munkahelyen, otthon, utcán, reggelikészítés közben, és mellém csapódik a dudorászásban családom apraja is. Nem meglepő, ugyanis közösen ivódott lelkünkbe az ének, együtt élhettük át azt, hogy mit jelent Isten nagy családjába tartozni. Egy ismerkedős játékkal kézzel fogható valóság volt a táborban a gyermek számára is, hogy „nem vagyunk többé idegenek” egymás számára, még akkor sem, ha pár perce még azok voltunk, még akkor sem, ha Zilahról, egy másik országból vagy másik országrészből is vagyunk itt. Külön ajándék volt, hogy a gyermekek többnyire szüleikkel voltak jelen, akik érdeklődéssel fordultak a csoportvezetőkhez. Mindig öröm egy gyermekmunkás számára, amikor a szülővel közösen keresheti a kulcsot egy-egy gyermekhez.

A TÁBOR ELCSENDESEDETT,

hogyan az Igére figyelhessen. A délelőtti alkalom vezérfonalát az efézusi levél 2. részének 19—22. versei adták (összefoglalását lásd a *Magvetés* rovatban). Csodálatos volt látni, ahogyan Somogyi Krisztina, Somogyi Péter és Pataki András lelkipásztorok igemagyarázatai illeszkedtek egymáshoz, erősítették a mondandót, s láttatták meg velünk a „nagy egészet.” Azt, hogy Isten az Ő csodálatos teremtést úgy valósítja meg, ahogyan a puzzle-darabkákból összeáll a kép. Értelmet nyer az a kis részlet is, amelyen semmi nincs. Idegentest helyett alkotórészei lehetünk mi is Krisztus épületének, az egyháznak. Ha azonban a világhoz igazodunk, nem vagyunk alkalmasak az Isten-i puzzle-ben való részvételre. Bármennyire erőlködünk, nem fogunk illeszkedni. Ebben a világban a „nagy szétdobáló” hatalma érvényesül. Csak Istenben találjuk meg az igazi helyünket — igaz, nem tudunk mindenkivel illeszkedni, hiszen minden puzzle-darab csak négy másikkal érintkezik a sok

százból. Saját helyünkön kell a ránk bízottakat észrevenni, és velük kapcsolatba lépni ahhoz, hogy az egész kép összeálljon.

Aztán következett a hallottak feldolgozása kisebb csoportokban. Ahogy utaztunk lassan a délelőttől a délutánba, elmeséltük út közben, hogy mi szólított meg a lelkipásztorok szolgálatából, és közben elmondtuk életünket, meghatározó lelki, hitbeli élményeinket is egymásnak. Isten csak azokat tudja egybeszerkeszteni szent hajlékká, akik életében Krisztus a sarokkő. Így válunk egy Test tagjaivá, Krisztus testévé, és leszünk egyen-egyenként hasznára az egész testnek Isten dicsőségére. A mélyre evező beszélgetések alkalmat adtak ilyen egybeszerkesztődésre. Minden, ami ezen a világon egyben van, azt

ISTEN SZERKESZTETTE EGYBE,

hiszen magától minden pont az ellenkező irányba tartana. Igaz ez a Naprendszerre, de igaz a mi gyülekezetünkre, családjainkra, házasságunkra is. Isten egybeillesztett bennünket, és a mi feladatunk vigyázni erre az egységre. Ez nem lehetőség, hanem feladat, ha együtt akarunk Vele működni.

Cseke Hajnalka újságíró

Mit tanultam SAU-ban? Ha nem Krisztus a sarokkő az életemben, akkor csak ideig való dolgokat építhetek. Lehetnek sikereim, verhetem a mellem, büszkélkedhetek, hogy ezen vagy azon a területen mit értem el, de ahol nincs Jézus, ott előbb-utóbb minden elpusztul. Szívembe van írva az Ige: „Mid van, amit nem kaptál?” Bármilyen fogok Nélküle, porig romboltatik. Ha nem Krisztus a sarokkő, akkor a zárókő sem Ő lesz. Ki a szegletkő az életemben? Kihez igazodok? Kit kérdezek meg a legkisebb dologban is, mielőtt cselekszem? Amikor hazaérkeztem, családom egyik tagja a csuklómra nézett, a ráragasztott fehér papírkarkötőre: „Megjelölték benneteket, hogy ne vesszete el?” — kérdezte. „Mi már nem veszünk el” — feleltem.

De csak a sarokkőhöz igazodva kerülnek helyükre a kövek. Vizsgáljuk meg terveinket, vágyainkat, minden egyes lépésünket, hogy abban valóban Krisztus-e a szegletkő? Ne úgy nézzünk egymásra, mint egy idegenre, hanem lássuk meg: a másik életében is Krisztus a sarokkő! Egyek vagyunk a Lélek által. Keresztsük azt, hogy Isten hogyan akar bennünket egymáshoz illeszteni, lelki házzá, szent templommá építeni!

Estéknként a 40. zsoltár gazdag üzenetét bontottuk ki Somogyi Péter lelkipásztor szolgálata segítségével. *„Várva vártam az Urat, és ő lehajolt hozzám, meghallotta kiáltásomat. Kiemelt a pusztulás verméből, a sárból és iszapból. Sziklára állította lábamat, biztossá tette lépteimet. Új éneket adott a számba, Istenünknek dicséretét. Sokan látják ezt, félik az Urat, és bíznak benne.”* Isten mindig várakozáson felül cselekszik javunkra: Ő

LEHAJOL — FELEMEL — SZIKLÁRA ÁLLÍT — ÁTHANGOL

bennünket. A gyerekkor juthat eszünkbe, amikor úgy érezzük, hogy nem figyel ránk senki. A hét egyik nagy megerősítése volt, hogy ez nem így van: Ő foglalkozik velünk, lehajol hozzánk, kiemel. Otthon lehetünk immár a teremtet világban, van hová megtérni mindennap.

Az is csodálatos, hogy nem kell, hogy törjünk a fejünket, mire akar bennünket használni az Úr. Csak higgyünk! Nincs szükség másra. Majd Ő elkészíti az alkalmat és az időt, csak legyünk készek a hívását meghallani és megcselekedni. Álljunk rá erre, hogy rajtunk ke-

resztül mások élete is átformálódjon. Hogy lehajoljon a másikhoz is az Úr, meghallja kiáltását, kimentse a pusztulás verméből, sziklára állítsa lábát, és megerősítse lépteit! Ne gondoljuk azt, hogy különleges emberekké kell válnunk azelőtt, hogy használni tudjon Isten. Úgy használ bennünket, ahogyan vagyunk. *„Isten keresi az embereket rajtad keresztül. Ha ugyanazon a kősziklán állsz, a Te életedben is valóság lesz”* — hangzott el.

Az egyik legszebb alkalom az volt, amikor a 40. zsoltár verseit kezünkkel is elmutogattuk, s így tanultuk meg első verseit. A 40. zsoltárt Isten a szívünkbe írta. Elképzelhettük, hogy a felséges Isten lehajol hozzánk. Észrevesz. A világot teremő Isten meghallja kiáltásunkat. A nagy Isten, akinek a leheletétől a hegyek is megremegnek, megindul a mi szorult helyzetünkön, kiemel a pusztulás verméből, a sárból és iszapból, s sziklára állítja lábunkat, megerősítvén lépteinket, és új éneket ad szánkba, Istenünk dicséretét.

A délelőtti és esti lelki alkalmak előtt közösen hangolódunk össze, így gyakorolva tovább az egybeszerkesztést:

Borsodi József technikai munkatárs — Julianna iskola

Az igazgató úr ajánlásával, többek segítségével sikerült eljutnom a gyülekezeti hétre. Az egyházközség anyagi támogatással segített, mivel nehéz körülményeim miatt nem engedhettem volna meg magamnak. Nagy öröömöm volt, hogy a szobatársammal és sokakkal tudtam beszélgetni, a csoportomban egy juliannás diák szüleivel is megismerkedtem. Jó volt, hogy szolgálni is tudtam az idősek körében, segítettem az utazás körüli pakolásban és a technikai felszerelések beüzemelésében és elrakásában. Nagyon gazdag volt a program, csütörtökön már tollasozni is beálltam, szívesen maradtam volna tovább.

EGYÜTT ÉNEKELTÜNK

Igazi zenekar jött össze a táborban, amelyben minden hangszercsoport (fúvós, vonós, ütős, billentyűs) képviseltette magát, így remek, kiegyenlített hangzás jött létre. Helyükön voltak a hangok, a nagybőgő támasztéka, a szólóhangszerek (oboa, fuvola, hegedű, cselló) dallama és kísérete, a dob ritmusa segítségével a gyülekezet is hamar megtalálta a közös hangot, és énekelt. De a legfontosabb a gyülekezet volt, amely együtt, egy szívvel énekelt. Nem csak néhányan, nem csak időnként, hanem mindenki, napról napra. Reméljük, nem kell újabb öt évet várni hasonló, felémelő élményre. Székely Gábor, aki vezette a zenei csapatot, ha kellett, megtanította nekünk az új énekeket. Felesége énekelve vezette a gyülekezetet, karján legkisebb gyermekükkel, egy alig kéthónapos pici babával,

aki csak aludt, aludt édesen. A zenekar hangozott, mi a szívünket készítettük, és láttuk, milyenek az elhívott szolgák, akik panaszkodhatnak, miért nem tudják feladataikat elvégezni, helyett teszik, ami rájuk bízott.

„Nem vagytok többé idegenek...” — a hét dala szól tovább a fejünkben, akik ott voltunk, a lüktetése, ahogy előrevisz, sodorja magával a dallamot. Azaz a dallam sodor bennünket. Azaz nem is a dallam sodor bennünket, hanem Pál apostol túlárado gondolatai, ahogy, mint sokszor máskor is, egy mondatba próbál sűríteni annyi mondanivalót, amennyit egy hét alatt is alig lehet felfogni. És arra gondolok, hogy Somogyi Péter lelkipásztorunk mennyire jól megérezte, hogy egy kicsi változtatással szinte pontosan ráilleszthető ez a szöveg egy szép dallamra. Isten lehetett, aki fentről egybeszerkesztette ezt a dallamot és a szöveget.

Csütörtökön egy különleges zenei élményben is részesülhettünk. Szabó Ferenc értő bevezetésével és magyarázatával a gyülekezetünkbe járó zeneművészek néhány adott kitérő hangversenyt. A legtöbb produkció közös volt, két zenész együttes játéka, szép példáját mutatva az összehangzásnak. Jó volt átélni, hogy ezek a kiváló művészek Istennek adnak hálát tehetségükért.

Nevetésre is sok lehetőség volt Sátoraljaújhelyen. Vidám tábori csapat jött össze, kö-

Díószegi Rita korrektor

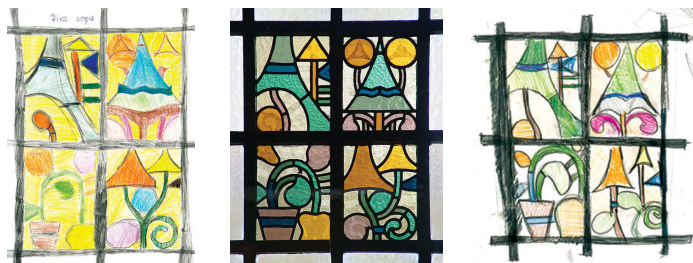
Csendeshétnek nem nevezném a sátoraljaújhelyi tábor, bőven nyílt alkalom, hogy gyakorlattá fordítsuk, amikről délelőttönként elmélgedtünk. Örömteli volt, hogy adódott idő és lehetőség nyugalmas keretek között beszélgetni, együtt imádkozni olyan testvérekkel, akikkel erre ritkán vagy még soha nem került sor; csodának tartom, hogy az egyik nap talált aranygyűrűnek a gazdája is meglett; és kivételes mulatságot jelentett a medencében gyülekezetünk férfi tagjainak vízbalett-előadása. Legmélyebb benyomásom a hétről, hogy hálás vagyok zilahi testvérgyülekezetünk irigylésre méltó összetartásáért. Bevallom — utólagos bocsánatkéréssel —, hogy egyik este a sötétben a hintaágyban ülve meglestem társaságukat, ahogyan egy kerti asztalt körülülve csendes beszélgettek, egyikük-másikuk gyermekkel az ölében. Még soha nem voltam ilyen zavartalan társalgásnak tanúja: szavaikat nem hallottam, még foszlányok se jutottak el belőle hozzám, nem tűntek szomorúnak, de nem viharásztak, nem hangoskodtak, mindig csak egy-egy beszélt, a többi mind figyelt. Azt hiszem, nem mímelték a jó modort, nem tudhatták, hogy „megfigyelés alatt állnak”. Nagy megerősítés ez számomra: hogy bízhatunk benne, hogy tudunk nélkül is munkálkodik általunk az Úr.

zösségi hetünk nem volt igazán csendes hét. De nem is az volt a cél: most főleg együtt akartunk lenni, ahogyan már szokásunkká vált, hogy ötévente együtt vagyunk. Máskor azért jó lesz csendben is lennünk majd egy csendes héten. Mindennek ideje van.

Egyik délután különösen sokat nevettünk — együtt. A hét derekán, szerdán

FASOR, SZERETLEK!

címmel Devich Márton főgondnokunk a fiatal felnőttek csoportjának tevékeny segítségével vetélkedőt szervezett számunkra. A rendezvényterem teljesen megtelt. A jelenlévők két csapatra oszlottak (zöldek a pirosakkal szemben), és az egyes tételeket a csapatok által adott feladatra kiválasztott versenyzők oldották meg.

A vetélkedőn készült templomi ablakrajzok, középen az eredeti

A játékkedv mindenkit magával ragadott, a versenyzők igen komolyan vették megbízatásukat, a többiek lelkesen szurkoltak, feszülten figyeltek, de legtöbbször inkább teli szájjal nevettek. A televíziós vetélkedőhöz hasonlóan voltak villámkérdések, emlékezetből történetmesélés, fotó után rajzolás, kép- és zenefelismerés, eszperentevers-írás, és számos hasonlóan ötletes dolog. A két versenyző csapat egyébként végig fej-fej mellett haladt, az utolsó feladat előtt döntetlen volt az állás. A mindent eldöntő feladványt végül a piros csapat oldotta meg helyesen...

Pénteken, már kicsit a hazaútra készülve, megmozdult a tábor. Hosszú sorokban kirándulni mentünk. Bizonytalanul indultunk. Szétszakadoztunk. Elfáradtunk. De egyszer csak feltűnt egy csoport, amely már várt bennünket, hogy vizet osszon számunkra.

Szabó Zsolt jogász

Napközben vagy esténként kipróbáltam valamit: leültem a tábor központi terén, és hagytam magam kiténni az éppen ott lévőknek, lesz, ami lesz. Nem terveztem el előre, hogy kivel beszélgetek. Odaszántam az időt azokra, akik akkor a legközelebb álltak (vagy ültek) hozzám. Így születtek a hét legjobb beszélgetései. Emellett az ebéd előtti sorban állás is remek beszélgetési lehetőséget teremtett. Vajon kihasználtuk, vagy csak bosszankodtunk miatta?

Felfrissültünk. Énekeltünk. A táborba, ismerős helyünkre már magabiztosan értünk. Aznap, az utolsó este zseblámpás felvonulást rendeztek számunkra a szervezők. Zengtek a dicséretes az erdőben, ahogy együtt haladtunk énekelve a sötétben. A hét után

MÁSKÉPP TÁVOZTUNK,

mint ahogy érkeztünk. Sok élményt, új arcot, testvért vittünk magunkkal szívünkben haza. Jó lenne, ha megmaradna mindaz, ami Sátoraljaújhelyen elkezdődött. Bizonytalán így lesz, hiszen tudjuk: „*Aki elkezdte bennetek a jó munkát, elvégzi a Krisztus Jézus napjára.*” (Fil 1,6). Sok szó, ember, pillanat, gondolat jut még az eszünkbe a hétről, de nem kell mindegyiket itt elmondani. A lényeg: a Fasor továbbra is „építési terület”, és reménységünk szerint az is marad. Az Úr munkálkodik itt. Épít bennünket munkahelyeinken, otthonainkban, családjainkban, amerre járunk. Épít egyen-egyenként, és a gyülekezetet is, közösen. Imádkozunk azért, hogy minél több testvérünknel folytatódjék a lelki épülés, amely a prófétákra és apostolokra épült alappozícióval kezdődik, de Krisztus, a sarokkő helyre kerülésével fejeződik be. Reméljük, hogy a sátoraljaújhely-fasori építőtábor öt év múlva folytatódik...

A tábori vetélkedőn költött tréfás eszperente versek a Fasorról:

LELKEK ERDEJE, SZERETLEK!

Egyszer ezer ember elmene,
ezerfele mene, szent helyeket keresve,
belefeledkezve eme szerepbe,
Egyre kerekébb szemmel lesve egy emberre.

Ez ember Mesterem!
— zengte rengeteg ember. —
Menhelyem, mennyek fejedelme!
Megyek, mert megszeretve lettem!

Kegyelmes fejedelemhez lelkeket vezet,
Csermelyes Endre, s megye embere.
Keresve sem lelhetek szebb helyet,
Pesten e hely testem s lelkem kedvence.

SZERETLEK, „FESER”!

Kedvelem e remek helyet,
mert rengeteg embert szerethetek,
kedvesek, elevenek ezen emberek.
Kegyellemmel Veletek lehetek.

Menten beleszerettem,
lelkem tele lett vele,
mert Mennynek ereje
esett e szent helyre.

Testem-lelkem Vele lehet,
Benne nyerek kegyelmet.
Emberek, gyerekek, e helyre gyertek!
Szeretlek, emeletes cserje-rengeteg!

Összeállította:

Cseke Hajnalka—Szabó Zsolt—Tézli Péter

KI MIT TUD A FASORRÓL?

Kérdések a tábori vetélkedőből

FELNŐTTEKNEK

1. Ki tervezte a templomunk színes üvegablakait? 2. Milyen kerámiák díszítik templomunk homlokzatát? 3. Hány könyvből áll a Biblia? 4. Hogy hívták Jézus idejében a főpapot? 5. Kinek a 300 ezer koronás adománya segítette a templom felépülését? 6. Mi volt Laky Adolf foglalkozása? 7. Melyik Ige volt a fasori centenárium jelmondata, amely templomunk főbejárata fölé is felkerült? 8. Melyik város kapujában találkozott a vak Bartimeus Jézussal? 9. Mit jelent a görög Krisztus és a héber Messiás szó? 10. Kiről nevezték el Kollégiumunk iskoláját? 11. Ki templomunk tervezője? 12. Miért nem tett Jézus sok csodát Názáretben? 13. Milyen felirat, Ige olvasható a szószerk bordó színű terítőjén arany betűkkel? 14. A Soli Deo Gloria (SDG) mozgalom központja volt, nyári hetünk is volt itt. 15. Egyik testvérgyülekezetünk települése, temploma éppen abban az évben, 2013-ban volt 100 éves, amikor a miénk. 16. Öt évente kivonulnak ide a fasoriak, a gyülekezet apraja-nagyja. 17. E város mellett egy csendes ház a löszös földön igazi lelki otthonává vált a gyülekezetnek. 18. Sok testvérünk érkezett a táborba innen, négy évig volt itt diák Ady Endre. 19. Egyik testvérgyülekezetünk városa a határon túl.

GYEREKEKNEK

1. Hányadik napon teremtette Isten a szárazföldet? 2. Hogy nevezzük azt a vasárnapot, amikor az emberek a ruháikat a földre terítették? 3. Ki volt Ábrahám felesége? 4. Honnan űzte ki Jézus a galambárusokat? 5. Ki fakasztott vizet a kősziklából? 6. Mi volt Jakab, János, András és Péter foglalkozása? 7. Hány napig esett az eső az özönvíz idején? 8. Hogy hívták azt a tanítványt, aki elárulta Jézust? 9. Melyik város falai omlottak le, amikor a zsidó nép körbejárta azt? 10. Ki volt Ádám és Éva első fia, aki megölte öccsét? 11. Milyen földre esett az a mag, amelyik felnőtt és százszoros termést hozott? 12. Ki mondta magáról: „Én vagyok a jó Pásztor...”? 13. Hogy hívták azt a filiszteust, akit Dávid legyőzött? 14. Milyen út tartozik a szoros kapuhoz? 15. Ki az, aki fára mászott, de nem gyümölcsért? 16. Hány kenyeret sokasított meg Jézus az ötezer ember megvendéglélésekor? 17. Hogy hívták Jézus szüleit? 18. Kik jöttek el meglátogatni a csecsemő Jézust? 19. Mi volt Zákheus foglalkozása? 20. Kinek ígérte Isten, hogy utódainak a száma megszámlálhatatlan lesz?

Megfejtésem — felnőtteknek: 1. Róth Miksa, 2. Zsolnay, 3. 66, 4. Kajafás, 5. Laky Adolf, 6. ékszerész, 7. „A templomnál is nagyobb van itt”, 8. Jerikó, 9. Jerikó, 10. Julianna holland hercegnőtől, 11. Arkay Aladár, 12. Az ott lakók hiteltelensége miatt, 13. „Ó éli”, 14. Balaton-szárszói, 15. Lupény, 16. Sátoraljaújhely, 17. Kecskemét, 18. Zilah, 19. Torontálvársárhely, 20. Ábrahám.

Megfejtések — gyerekeknek: 1. a harmadikon, 2. virágvasárnap, 3. Sára, 4. a templomból, 5. Mózes, 6. halász, 7. 40 napig, 8. Júdas, 9. Jerikó, 10. Káin, 11. jó földbe, 12. Jézus, 13. Góliát, 14. keskeny, 15. Zákheus, 16. 5 kenyeret, 17. Mária és József, 18. három napkelet, 19. vámszedő, 20. Ábrahám.

FENYVES A FASORBAN

Zilahi testvérek beszámolója közös hetünkről

„Menni vagy nem menni?” — ez volt sokunkban a kérdés, mielőtt eldöntöttük volna, hogy mi is jelentkezzünk a fasori gyülekezet táborába. Végül elmentünk! Nem azért, mert nem maradhattunk volna itthon, hanem mert „hívva és küldve” voltunk. A fasori testvérek szeretettel hívtak minket — mi ezt éreztük és tudtuk; Urunk pedig küldött bennünket itthonról, Zilahról — hogy

sok, drága, már „előre elkészített” ajándékának és áldásának ott majd részesei lehessünk. Ennek a küldésnek pedig ellent nem állhattunk!

Augusztus 10-én indultunk Zilahról, fenyvesi gyülekezetünkéből 34-en — kicsik és nagyok, fiatalok és idősebbek. Mentünk örömmel, lelkesen, de kis izgalommal is szívünkben. Vajon milyen lesz majd ott, hogyan fognak várni, miként fognak be- és elfogadni bennünket?

És megérkeztünk a „híres”, általunk már sokat emlegetett „SAÚ-s” üdülőbe. És fogadtak, és megöleltek, és mosolyogtak, és nevünkön szólítottak, és kis várakozás után ebédet és szállást is adtak. Mi pedig boldogan láttuk, hogy tényleg örülnek nekünk, és éreztük, hogy igaz a Kijelentés: a Vár-hegyen vár a gondviselés, és maga a Gondviselő. Major Katalin zilahi testvérünk, az egyik táborozó, így ír erről: „Bevallom, önző, személyes vágyakkal érkeztem a táborba: elmélyítsem a kapcsolatomat Istennel; erősödjek a hitemben; kipihenjem a testi fáradalmaimat; rövid időre »sutba vágjam« a családi gondokat,

problémákat. Azonban már az első nap világossá vált számomra, hogy ennél sokkal többről lesz itt szó...”

És nemsoká megérkezett minden zilahi testvér számára (is) az igazán nagy hír: „nem vagytok többé idegenek, nem vagytok többé jövevények, hanem polgártársai a szenteknek, és háza népe Istennek.” Ez pedig átjárta teljes erővel szívünket-lelkünket, ottlétünket, ismerkedésünket, táborozásunkat, egész hetünket: közösségünket a fasori testvérekkel. Mi nem vagyunk idegenek, mert egy a mi Urunk; mi nem vagyunk jövevények, mert egy Lélek által épít bennünket Isten az Ő háznépévé. És mivel mind háznépéhez tartozhatunk a Szegeletkő, Jézus Krisztus által — hallottuk egész héten át —, így a fasori szenteknek is mi, zilahiak, polgártársai vagyunk. Molnár Rozália zilahi táborozó erről ezt mondta: „Nagyon tetszett a testvéri szeretetet tanúsító magatartás, ami példamutató számomra.”

Hálás azért a szívünk, hogy a fent leírtakat nem csak szóval mondhatjuk most már el, hanem csak írásban hirdethetjük bizonyosságté-

telünként, hanem könnyeinkkel is megpecsételhattuk ezt ott is, a Vár-hegyen, a Gondviselés hegyén, és itthon is, tábori utóbeszélgetésen.

Hálás azért is a szívünk, hogy tanulhattunk töletek, és a tanulás által világossá vált számunkra, és elmélyülhetett bennünk, hogy Isten Igéjének jelenlétében, Krisztusban van áldás, erő, és igazi atyafiúi közösség, testvéri kapcsolat. Huszár Xénia erről ezt írta: „Sok tapasztalatot szereztem a fasoriaktól, ami egy élő gyülekezet szervezéséhez segít. Elsősorban a nyitottság, az egymásra való nagyobb odafigyelés, őszinte feltárása a hibáknak —

ez ragadott meg a legjobban. Gondolom, hogy mindahányan ott voltunk, hitben erősödve, sok szép tervvel jöttünk haza, hogy a mi gyülekezetünk is nyitottabb legyen. Csodáltam a szervezést, az önkéntesek munkáját.”

Hála Urunknak ezért a táborért. Hála, hogy ott lehettünk. Hála azért, hogy befogadva bennünket, hozzátok közelebb kerülve, Krisztus közösségében érezhettük, hogy Isten háznépévé válhattunk veletek együtt, fasori Testvérek.

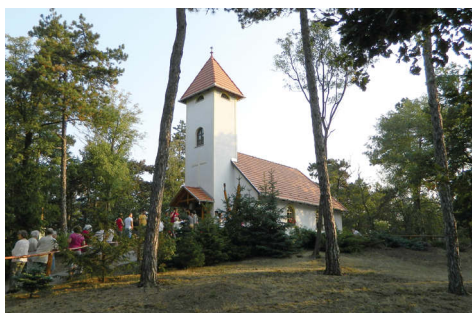
Köszönjük, Fasor! Istené legyen a dicsőség mindenért!

Józsa Ferenc

REGGELI ÁHÍTAT

Még alig emelkedik a nyári Nap a hegyek között, még nehezen nyílik az álmos szem, de jólesik a reggeli hűvösség, jó hallgatni, amint egyre erősödik a madárdal. Különbözik csend van, még alszik a tábor. A szolgáló korán kelő. Gyors tusolás, borotva sercen az arcon, frissül a test, készen áll a nap teendőire, de a lélek még erőteljesen.

És ekkor felemeli tekintetét, szívét, felnyitja az Írást... Most már elindult gondolatban, de csak félig készen a mai napra. Elhagyja a szobát, hűs szellő jön a fenyők felől, a tábor még most is alszik, csak egy-egy frissebb,

úszásra, tornára, reggeli tusolásra induló mozog az utakon. A fák közül innen-onnan előbukkannak, szép sorban megindulnak a szolgálók, egy az irány — a kápolna.

A kis dombon felfelé lassú a lépés, gyorsul a légzés, emelkedik a szív, a lélek, szól a napi. Ige szava, magyarázata, felszáll a szolgálók imádsága. Azután a prózaibb, de fontos napi teendők kerülnek sorra. Olyan jó így együtt munkálkodni az Ő házanépében!

Szól az ébresztő kürtjele, a kápolnából kifelé vonuló szolgálókkal szemben már ott sorakoznak a reggeli imaközösségre érkezők. Elindult egy nap.

Széplaki György

KINCSTALÁLÓK

Gyermekek és fiatalok Sátoraljaújhelyen

Urunk nagy kegyelme folytán a közös gyülekezeti héten 125 gyermek vett részt. Közöttük 12 baba, 40 óvodás és 73 iskolás volt — ez utóbbiból 37-en juliannások. 12 zilahi gyermek is eljött a táborba (óvodások és iskolások egyaránt). A kincskereső táborokban immár két évtizede egy jól átgondolt, gazdag tematikát dolgozunk fel. A nyolcévenként ismétlődő témák sorában az idén a *Péter az evangéliumban* című rész következett. Ennek történeteit, igei üzeneteit, aranymondásait lengte át az „együtt épültök” Ige. A gyermekszívek hamar megnyíltak, elfogadóvá és befogadóvá formálódtak a Lélek által. A konfirmandusok közül 24-en jöttek el a táborba (hetedikesek és nyolcadikosok), ők a 14 kisifissel összevonva két csoportot alkottak. Az alábbiakban a gyermekek és fiatalok között szolgálók bizonyágtételeit olvashatjuk.

Dévai-Józsa Gábor

AMIKOR A TANÁR TANUL

A héten férjemmel mi szerettünk volna a gyermekeknek lelki ajándékokat adni. Fordítva történt. Az ő figyelmük, odaszánásuk, és főleg őszinteségük lett a mi hasznunkra. Hét 12 éves serdülő fiú és lány volt csoportunkban. Füllesztő meleg volt egész héten át, de közöttük felüdültünk. Jézus szavai jutottak eszembe: „*ha olyanok nem lesztek, mint a kisgyermekek...*”. Egy hét alatt közösséggé kovácsolódtak, már a harmadik napon hiányoztak egymásnak. Ketten elmenetek a hiányzót megkeresni, aki csak a bibliai leckére akart bejönni, az éneklést pedig kihagyta volna. Ennek kapcsán elhatároztuk, hogy mindenki a szomszédjáért imádkozik az alkalom végén. (Ez jobban is ment, mint saját magukért...)

A Bibliát ismerő, hívő szülők gyermekei voltak valamennyien. Nem lehetett általános-ságokban beszélni nekik, csak az őszinte és személyes hangra reagáltak, mert érezték, hogy — a különbség ellenére — testvéreink az Úrban. Érzékeny, alkalmazkodó gyerekek, akik most szoronganak az iskolaváltás miatt, mert gimnazisták lesznek. A gonosz szolga példázata nyomán felmerülő kérdés, hogy hányszor is kell megbocsátani, nagyon felkavarta egyiket-másikat. Őszintén vallottak meg konkrét eseményeket, és mi sem kendőztük el férjemmel a gyarlóságainkat. (Nem is tudtuk volna: látták, hogy volt köztünk vita a gyermekóra menetét illetően...)

Levetítettük a Patrícia St. John *Nyomok a hóban* c. regénye nyomán készült filmet. Azonos korú, de náluk nehezebb körülmények között élő gyermekekről szól, témája a megbocsátás és a jóvátételre való törekvés. A történet megindította és őszinteségre sarkallta őket. Anette, a főhős összegezte a személyes mondanivalót, miután rádöbbsent, hogy engesztelhetetlenséggel a szívében nem tud Istenhez fordulni: „*Sajnálom, hogy megtagadtalak, mert meg akartam büntetni Lucient. Bocsáss meg, Istenem!*” Hányszor is? Hetvenszer hétszer kérhetjük és kaphatjuk. Dicsőség és hálaadás Istennek ezért a hétért, és a kapott javakért!

Südyné Zsóka

A HOME CSOPORT OTTHONA

Minden névnek története van, ahogy az általunk vezetett kisifis-konfirmandus Home csoportnak is. A tábor vezetői ránk bíztak 18 fiatal, hogy azt, ami az előadásokon, igehirdetéseken elhangzik, elmélyítsük. Hogy ez a lehető legjobban menjen végbe, minden al-

kalmat egy kis játékkal kezdtünk. Bár voltak, akik nem lelkesedtek ezért, nagyon jó volt látni, hogy legyőzik ezt magukban, és beállnak közénk. A játékok alapvetően mindig a témához kapcsolódóak voltak. Kellett helikoptert, fűnyíró, hintát építeni a saját testükkel, belső „értékbörzét” tartottunk, angyalördögöset játszottunk, ahol egy kiválasztott fiatalnak egy bizonyos szituációban kellett döntenie. A többiek pedig vagy a jó, vagy a rossz oldalt támogatták. Ekkor döbrentünk, rá, hogy milyen találékonyak is tudnak lenni a fiatal elmék. Nagy élmény ilyenkor látni, ahogy fiatal szívek elkezdenek válaszokat keresni, olykor meghökkennek, amikor Isten kérdezi, tanácsolja őket.

Beszélgetéseinkben nagy kérdés volt, hogy miért tesz Isten olyan embereket a keresztyén közösségekbe, akik idegesítenek minket? Szükségünk van-e az elviselhetetlen, goromba, lassú, körülményes emberekre? Miért így építi Isten a közösségeket? A választ abban láttuk meg, hogy az Úr pontosan azért vesz körül bennünket közösséggel, hogy meglásuk, hogy kik is vagyunk valójában, mi is lakik bennünk. Az egyik fiatal elmondta, hogy megpróbált ahhoz az emberhez is közeledni, akit addig nem tartott szimpatikusnak, és mégis milyen jó beszélgetés alakult ki belőle. Nagyszerű dolog, amikor Isten egymáshoz közelebb visz minket.

Úgy gondoltuk, hogy a csapatkohézió erősítése érdekében nagyon fontos az is, hogy válasszunk egy csoportnevet, amit minden beszélgetés végén együtt kiálthatunk a „*Kik vagyunk mi?*” kérdésre. Ekkor jött a fiatalok közt jól ismert világi ének szövege: „*Home is wherever I'm with you*”, ami magyarul valahogy így hangzik: „*Az otthonom ott van, ahol veled vagyok*”. Elgondolkoztunk azon, mikor érezzük úgy, hogy nem vagyunk Istentől idegenek. Arra a válaszra jutottunk, akkor, ha kapcsolatban vagyunk Vele, az élő Istennel.

Rájöttünk, hogy az éneknek ez a sora nagyon jól kifejezi: bárhol is vagyunk a világon, nem vagyunk jövevények, nem vagyunk egyedül, hanem polgártársai vagyunk a szenteknek, és háza népe Istennek, mert ahol Vele vagyunk, ott otthon vagyunk. Ez tehát a *Home* csoport története.

Édes Gábor

EGYÜTT NÖVEKEDTEM A KONFIRMANDUSOKKAL

Nagy hála van a szívemben, hogy bár nem először állhattam szolgálatba a konfirmandusok között, Isten különös csodája és ajándéka által most először apával (Somogyi Péter lelkipásztorral) felváltva vezethettük a foglalkozásokat. Isten különös rendezése volt az is, hogy a csoportban lévő kisfisek nemrég még ifitársaim voltak. Öt évvel ezelőtt, a legutóbbi sátoraljaújhelyi táborunkban még én is egy konfirmanduscsoporthoz tartoztam. Nagy élmény volt a gyülekezettel, de mégis a saját korosztályommal együtt megerősödni a táborban.

Izgalommal vártam a hetet. A csoportunk vegyes és viszonylag nagy létszámú volt, tagjai érdeklődőek, mindenki szerette volna elmondani a véleményét. Egyesek először hallottak Istentől, mások már hosszú ideje járnak a keskeny úton. De talán mégis ez volt az, amit Isten felhasznált arra, hogy mindannyian közelebb kerülhessünk Őhozzá! Minden beszélgetés az Úr Jézusra mutatott, Őrá mutatva tudtuk segíteni egymást. Minden nappal egyre nyitottabbá váltunk egymás felé is. Ezt segítették a játékok is: amikor két csoportban kellett magunkból egy épületet alkotnunk, rájöhettünk, hogy Isten mindenkinek készít helyet az Ő „épületében”, és mindenkinek ad feladatot. Mint gyülekezeti tagok így egészíthetjük ki és segíthetjük egymást, egymás nélkül nem épülhetünk „szent templomná”.

Somogyi Dorottya

Á L L A N D Ó A

HETI ALKALMAINK

- ◆ **Énekkari próba** vasárnap 8.30-kor
- ◆ **Istentisztelet, gyermek-istentisztelet és gyermekfoglalkozás** 5 korcsoportban (3—5 és 5—7 évesek, I—II., III—IV. és V—VI. osztály), 3 éves korig gyermekmegőrző szolgálat vasárnap 10 órakor
- ◆ **Siloám csoport** hétfőn 18 órakor
- ◆ **Bibliaóra** kedden 10 órakor
- ◆ **Bibliai közösségi óra** szerdán 18 órakor
- ◆ **Nagyifi bibliaóra** (18—25 éves korig) szerdán 18 órakor

- ◆ **Gyülekezeti bibliaóra** csütörtökön 15 órakor
- ◆ **Kisifi bibliaóra** (konfirmációtól 18 éves korig) pénteken 17 órakor
- ◆ **Fiatalfelnőttek köre** pénteken 18(!) órakor (változás!)

HAVI ALKALMAINK

- ◆ **Gyülekezeti imaközösség** minden hónap 2. vasárnapján 8.30-kor
- ◆ **Úrvacsorai istentisztelet** minden hónap utolsó vasárnapján 10 és 17 órakor (mindkét időpontban ugyanaz az igehirdetés hangzik el)

L K A L M A I N K

- ◆ **Istentisztelet utáni teaház** minden hónap 2. vasárnapján
- ◆ **Zenés áhítat** minden hónap 1. vasárnapján 17 órakor
- ◆ **Keresztelés** minden hónap 1. és 3. vasárnapján az istentisztelet keretében. Szülőknek, keresztszülőknek a fogadalomtételre felkészítő két alkalom: a keresztelés hetében kedden és csütörtökön 17.30-kor
- ◆ **Párápoló tanfolyam** minden hónap 1. hétfőjén 18 órakor
- ◆ **Férfi bibliaóra** minden hónap 2. keddjén 18 órakor

- ◆ **Baba-mama kör** minden hónap 1. és 3. csütörtökén 9.30—11.30-ig gyermekmegőrzéssel
- ◆ **Családosok párosköre** minden hónap 3. péntekén 18—20 óráig gyermekmegőrzéssel
- ◆ **Női imakör** minden hónap 2. péntekén 18.30—20 óráig
- ◆ **Fiatalok párosköre** minden hónap 2. szombatján 17 órakor
- ◆ **Női kör** minden hónap 2. szombatján 16—18 óráig
- ◆ **Összevont közös bibliaóra** minden hónap utolsó hetében pénteken

SOHASEM KÉSŐ

Hogyan fordult meg az életem Sátoraljaújhelyen

„Vezess engem a Te igazságodban, és taníts engem.” (Zsolt 25,4)

Amikor megszületünk, mindannyiunk előtt ott van az „élet hegye”, amelynek sokszor és sokan nem is látjuk a csúcsát, de ösztönösen elindulunk felfelé. Én magam, araszolva ezen a képzeletbeli hegyoldalon, most olyan mélységbe zuhantam, ahonnan — úgy éreztem — nincs kiút, nincs menekvés. Ez év februárjában egyik napról a másikra elveszítettem Áront, a férjemet, 35 év harmonikus házasság után. Egyszerre a mélység sötétsége, üressége és hiedegsége vett körül. A távozása után nem találtam sehogyan sem önmagamra, nem találtam a helyem. Megpróbáltam válaszolni és választ kapni a miért?-kérdéseim sokaságára, de valahogy egyik sem elégített ki. Áron a gyülekezet tagja volt, magam katolikus vagyok, de vele együtt sokszor szívesen jöttem a fasori istentiszteletekre, de nem több. Most azonban, amikor beléptem ide a temetését intézendő, különös, szívet melengető érzés kerített hatalmába. Úgy éreztem, hazajöttem, és ez az érzés csak erősödött az eltelt félév alatt. Kérdéseimre, hogy csatlakozhatunk-e ehhez a gyülekezethez a gyerekeimmel, Somogyi Péter nagytiszteletű úr kedves szeretettel mondott igent. Ez volt az első dolog, aminek a férjem halála után örültem. Arra viszont, hogy milyen feladatot kaphatunk itt, a közösségben, konkrétan és érdemben nem válaszolt. De később visszatérek erre még, és magam adok rá feleletet!

A gyászunkat éljük tovább, de még mindig nem kaptam kielégítő választ a kérdéseimre, és továbbra is csak a szívet tépő fájdalom gyötört. Aztán meghírdették a sátoraljaújhelyi tábor. Éreztem és tudtam, hogy ott a helyem, a helyünk! A városban és a közelében is

szebbnél szebb történelmi, kulturális emléket és látnivalót találhatunk, ha turistaként utazunk ide. Én azonban most egészen más céllal érkeztem. Választ kerestem a kérdéseimre, meg akartam szabadulni a fájdalomtól, lelki nyugalmat akartam, hittem benne, de nem tudtam, hogyan lesz mindez lehetséges.

Aztán a táborban elkezdődtek a napi közös igei bevezetők és a csoportos feldolgozások. A kérdések pedig úgy illeszkedtek egymáshoz, és rakódtak egymásra naponta, mint amikor házat épít az ember, pontosan letéve a sarokkövet, és ahhoz igazítva mindent: *Kik vagyunk?, Mire építünk?, Kihez igazodunk?, Hogyan illeszkedünk?, Mivé leszünk?, Kivel épülünk?*

A csütörtök a táborban úgy indult, mint a többi nap: részt vettem a fakultatív imaközösség összejövetelén, majd a délelőtti programokon. Most is, mint mindig, nagyon vártam a csoportos feldolgozást Pataki András lelkipásztor vezetésével. Csodálatos volt ez a kis testvéri közösség, a beszélgetések pedig igen mélyrehatóak. Éreztem, hogy sokat jelent számomra. De délután egyszer csak minden előzmény nélkül patakozott a könnyem. Elsőre megmagyarázhatatlan volt, hiszen nem volt okom sírni, de ma már értem és tudom, hogy nagyon is volt! Azóta is sokat gondolok erre a napra, és a táborban eltöltött időre, s mára már értem, de legalábbis érteni vélem mindazt, amit az előzőekben leírtam. Hazatérve előbb egy héten át csak dúdoltam: „*Nem vagytok többé idegenek, nem vagytok többé jövevények*”. Aztán eltelt egy újabb hét, és próbáltam még jobban megérteni és feldolgozni a táborban történeteket. Ebben nagyon sokat jelentett a tábor követő első találkozás a vasárnapi istentiszteleten.

Felemelő volt, igazi megkoronázása az előző hétnek. Tetőzte mindezt annak öröme is, hogy már nem egyszerűen úgy léptem be Isten házába, hogy „ittthon vagyok”. A testvérek most már ismerősek voltak a táborból, nevükön tudtam szólítani őket és ők engem. A kérdésekre adandó válaszokat, amelyeket eddig mindenütt kerestem, már magam is meg tudom fogalmazni. Megértettem ugyanis, hogy Isten lehajolt értem abba a mélységesen mély verembe, ahonnan nem láttam kiutat. Megszabadított önmagamtól, helyreállított és áthangolt. Úgy érzem, ezért volt a kényszerű, özönvízszerű sírás, amely megtisztította a lelkeket. Most már csak tovább kell építközni, és hagynom, hogy Isten munkálkodjon bennem, hogy az a bizonyos „túláradás” is bekövetkezzen. Már nem teszek fel többet kérdéseket: miért kellett ilyen hirtelen meghalnia a férjemnek? Megértettem azt is, hogy Isten kegyelme volt vele: nem szenvedett, nem voltak fájdalmai, csendben, szerényen ment el, ahogyan élt. Csodás ajándék volt ez Istentől Áronnak és a családnak is.

Sok példával igazolhatnám, hogy Isten ott volt velem egész életemben, amelyet bár hittel éltem, de mégis valami hiányzott. Mindezt csak Sátoraljaújhelyen értettem meg. Amit eddig csak hittem, az végre tudatosult bennem és meggyőződéssé vált. Nevezetesen, hogy az utat Isten jelölte ki és mutatja számomra, Ő segít abban is, hogy megtaláljam a helyem és a feladatom a gyülekezetben. Megértettem, hogy Somogyi Péter lelkipásztorunk — Isten adta bölcsességgel — ezért nem adott számomra konkrét választ, amiről a fentiekben írtam. Ő jól tudta ugyanis, hogy Isten, ha hiszek benne, előbb-utóbb megadja nekem a feleletet minden kérdésemre, megmutatja a helyemet, és kijelöli a feladatokat, amiket nekem szánt a gyülekezetben. A gyász mellett most egy másik komoly családi gondról is hosszan beszélgettünk a táborban. Ennek kapcsán tanultam

meg, hogy a hit ereje mindent legyőz, ezért mindig imádkozni és imádkozni kell, hittel és Istenben bízva. Ezt teszem.

Otthon érzem magam a templomban, örömmel jövök ide, mert a közösség ereje, a gyülekezet szeretete tovább erősíti a hitemet. Már nem tud a gonosz ereje eltántorítani, mert a sarokkő stabil a lábam alatt. Íme, ezek tehát a válaszok a kérdéseimre!

Miközben lapozgattam a táborban írott jegyzeteimet, rátaláltam egy bejegyzésre, amit már majdnem elfelejtettem. Szívből jött, őszintén, mert ott, azon a bizonyos csütörtöki napon a sírásom közepette Isten fogta a kezemet, amikor ezeket az általa szívemre tett sorokat írtam: *„Add, Istenem, hogy csendemhez csendben érjek. Taníts meg bölcsen hallgatni, s a hallgatásban másokat megérteni. Taníts meg bízva bízni, és örökké remélni. Taníts meg éles szemmel látni és tisztán hallani. Taníts meg szeretni és szeretetet adni, hogy dicsőségedet tudjam hirdetni. Adj elég türelmet, míg ha eljön az óra, a kérdésedre: »Készen állsz?» azt tudjam felelni: »Készen!».* De addig is tarts meg, Uram, ne hagyj magamra, és légy velem mindig, hogy Veled lehessenek!”

Sátoraljaújhely számomra nem csupán egy gyönyörű táborhelyet jelent sok szép emlékekkel, hanem maga a csoda, ahol megváltozott az életem. Ő ott állt az ajtóim előtt egész életemben, de csak most jutottam el oda, hogy a résnyire nyílt ajtómat teljesen kitarjam előtte. Ő türelemmel várt erre, és gazdag ajándékot hozott: a lelkem nyugalma és a szívem békességét. A férjem kegyelemmel teli halála így vezetett el Istenhez, miközben a sírás által megtisztulva segített abban is, hogy Áront elengedjem. Dicsőség és örök hála Neki!

Biztatok mindenkit arra, hogy tárja ki szíve ajtaját, mert Isten ott vár mindannyiunk küszöbénél a bebocsátásra. Sohasem késő.

Szombatiné Kovács Margit

MIÉRT VAGYOK HÁLÁS A HÉT UTÁN?

Részletek a különböző korosztályok visszajelzéseiből

• A táborban megtanultam látni, megtanultam hallani, és megtalálni vélem a sarokkövemet.

• Hálás vagyok az itt kapott Igékért, áhítatért, melyekből építkezhetem. Hálát adok a sok új testvéremért.

• Hálát adok azért, hogy átélhettem annak a csodáját, hogy a sok szempontból (életkor, családi állapot, kulturális háttér, műveltség, anyagi helyzet, stb.) különböző emberek megértették egymást, egységben voltak, megtalálták a közös hangot, „egybeilleszkedtek” az Űrban!

• Hálát adok azért, hogy a gyülekezet és különösen az ifjúság befogadott. És azért, hogy Isten Igéje szól ebben a gyülekezetben.

• Hálás vagyok a kihívásokért, melyekben tanulhatjuk egymást különbnek látni.

• Az Igével megerősített, sziklára állította az életemet, és kérem az Urat, hogy ezt a családomnak továbbadhassam.

• Hálás vagyok a sok-sok csaláért, a rengeteg gyermekért, egymás kezét fogó idősebb házaspárért. Tanúbizonyosága ez Isten jelenlétének életünkben, szöges ellentéte ez a világnak.

• Hálás vagyok a hangos, zengő éneklésért, Istennek is biztos kedves így hallani minket.

• Főleg egyéni épülés reménységével jöttem, egyéni válaszokat kerestem, de rájöttem, hogy a közös épülés most mennyivel hangosabb volt.

• Hála van a szívemben, hogy közösen „egybeilleszkedve” mennyivel nagyobb dolgokat tudunk véghezvinni, mint egyénileg. Nagyon jó csoport- és hitmélyítő alkalom volt ez a hét.

• Hálás vagyok a férjemmel és a testvérekkel töltött időért, a megerősödésért, a türelemért, a vidámságért, az úszás lehetőségéért, a reggeli tornáért.

• Hála van bennem azért, hogy a csoportos beszélgetésben kirajzolódott egy igazi, sokszínű, különböző helyekről érkező, különböző életkorú, más-más célú, de Krisztusban egy „kis gyülekezet”, ahol hiszem, hogy őszintén megnyílhattunk egymás előtt, és felüldülhettünk.

• Hálás vagyok a lehetőségért, a sok ajándékért, a közösségért, amit kaptam az egész hét folyamán. A hitben való megerősödésért, a gyönyörű és szívet megérintő Igékért, a lelki táplálékért.

• Hála a gazdagító csoportbeszélgetésekért, a szuper gyerekvigyázókért, a gyönyörű dalokért, a lehetőségért az építkezésre és továbbépülésre.

• Hála a kiscsoportunk aktivitásáért, őszinteségéért, csendes, nyugodt beszélgetési időért.

• Hálát adok a közösségért, melyet Isten munkált ki, és itt továbbformált. A békeségért, melyre itt ismét rátaláltam. Az „új” testvérek megismeréséért, az áradó szeretetért, mely Isten kegyelme, és a táborban tapasztalható volt a testvérek között.

• Hálát adok az Úrnak, hogy egy ilyen csodálatos helyen lehettünk együtt. Örülök, hogy sok igei alkalom volt, és feszített volt a menetrend. Hálát adok azért, hogy többeket is megismerhettem, de legfőképpen Istent. Megismerhettem az Ő akaratát az én életemre, illetőleg hogy lesz elég táplálékom megvívni az előttem álló fizikai, lelki ütközeteket. (*Egy ifis*)

• Hálás vagyok, hogy a gyülekezetünk sok tagjával együtt lehettünk, mint egy nagy család, és nagyon szép környezetben tölthettük ezt a hetet. Hálás vagyok, hogy még mindig szolgálhatok a gyerekek között, és teljes összhangban szolgálhattunk a segítővel, aki-

vel korábban alig ismertük egymást. *(Egy gyermekmunkás)*

- Hálás vagyok, hogy eljöhettek a táborba, és hogy a legjobb barátnőm is itt lehetett. Sokat tanultam, rengeteg élményt éltem át. Hála a focimeccsekért. Hála, hogy felszabadultabb lettem, sok új dolgot megjegyeztem az áhítatokon. Itt soha nem unatkoztam, tetszettek a programok, a versenyek, a foci, a pingpong. Nagyon jó volt itt lenni. *(Egy 6. osztályos)*

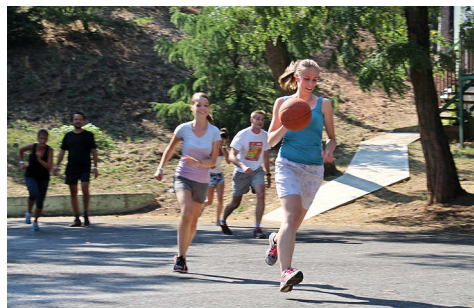
- Nekem ebben a táborban minden nagyon tetszett, kedvesen bántak velünk, új emberekkel ismerkedtem meg, és sok új dolgot tanulhattam, közelebb kerülhattunk Istenhez. Nagyon jól éreztem magam, és különösen tetszett, hogy volt medence. Ha valami hibát követtem el, senki sem ítél el miatta. Jó volt, hogy az egész családom eljöhett. *(Egy 4. osztályos)*

- Én azért vagyok hálás, mert mindig más üzenetet kaptam Istentől! És hogy itt lehet-

tem, és barátokkal is lehettem, és a családommal! Meg lehetett medence és játék, és lehetek énekek, és este volt teaház! Azért is, mert sokat sétálhattunk és sok dolog volt! *(Egy 3. osztályos)*

- Azért vagyok hálás, mert hallhattam Isten Igéjét, és sokat tudtunk játszani, és hálás vagyok a közösségért. (A medence is nagyon jó.) Hálás vagyok, hogy volt zenekar, és sokat tudtunk énekelni és dicsérni Istent. Hálás vagyok, hogy minél jobban megismertem a történeteket. *(Egy 3. osztályos)*

- Hálásak vagyok
— a medencézésért úszógumi nélkül,
— a kincskeresésért,
— a finom ebédekért,
— a jó programokért,
— azért, mert nem volt vihar,
— azért, mert nem voltunk betegek,
— azért, mert úszógumi nélkül fejest tudtam ugrani a medencébe. *(A nagyovis csoport)*
Összegyűjtötte: *Somogyiné Ficsor Krisztina*

A héten sokféle labdajátékot kipróbáltunk

ÁLDÁS ÉS EGYSÉG

Beszámoló a holland-magyar ifjúsági hétről

Isten ébresztette a gondolatot, hogy a fasori fiatalok egy kapcsolatot erősítő hetet töltsenek el a hollandiai Papendrecht gyülekezetének ifjúságával közösen. Ha egy ötlet Tőle van, akkor minden mást is biztosít hozzá. Bár jöttek akadályok, Isten mégis lehetővé tette, hogy 2015. július 16. és 23. között nyolc holland fiatal érkezzen hozzánk, akikkel húsz fasori volt együtt mindennap. A szervező csapat (Császár Péter, Vitéz Bálint, Édes Gábor, Sántha Emese, Mart de Koning, Elise van Trigt és jómagam) Budapesten is

és a Balatonon is rengeteg programmal készült a hétre, mivel egy barátság kialakulása a közös élményekkel kezdődik. A hét alapigéje a 2Péter 1,3–4 versei voltak, ebből kiindulva, más és más Igék segítségével töltöttünk időt Istennel. Itt is hadd köszönjem meg Édes Gábornak, Császár Péternek és Maryse van den Heuvelnek az igei szolgálatokat. Angolul folytak a beszélgetések és az alkalmak, de volt, amikor nagyon nagy segítség volt két fordítónk, Mérges Bea és Vikár Ágnes jelenléte. Nagyon köszönjük a

támogatóinknak, és hálásak vagyunk Istennek, hogy létre jöhetett ez a hét. Végül hadd osszak meg néhány gondolatot, amelyet a résztvevők írtak.

„Az egység érzetét tapasztaltam meg. Ez az érzés nem csak a templomban, hanem a hét minden percében velem volt. Már akkor elkezdődött, amikor láttunk néhányatokat ránc vágni a repülőtérenél. A kézfogások, mosolyok, ölelések mind csak megnyilvánulásai voltak ennek az érzésnek. Majd a közös igei alkalom alatt valóban megtapasztaltuk, hogy már tényleg nincsenek köztünk gátak. Az elkövetkező napokban éreztem közöttünk a Szentlélek jelenlétét, ami megjelent az elmélyült beszélgetésekben és a remek hangulatban. A komoly beszélgetéseknek és a kikapcsolódásnak a vegyítése például a Balatonnál testileg és lelkileg is felfrissített. Köszönöm nektek a kedvességeketek és vendégszereteteketek, imádkozom, hogy több ilyen közös programban legyen részünk a jövőben!” (Mart de Koning)

„Meg volt mindannyiunkban a közös pont, ami összeköt bennünket, Jézus Krisztus. A hét végére már úgy éreztük magunkat, mintha minden nyáron együtt nyaraltunk volna, pedig ez volt az első ilyen alkalom.” (Veperdi Mátyás)

„Számomra a hét célja az összefogás, egység volt, ami nem felszínesen, hanem személyes formában valósult meg. Ezért úgy hiszem, hogy egy maradandó kapcsolat alakult ki nem csupán az ifjúsági csoportok, hanem a gyülekezetek között is. Korábban, amikor a lelkészünk imádkozott a gyülekezetekért, akkor még nem jelentettek nekem túl sokat a szavai, hiszen nem ismertelek titeket, de most

már megváltozott a helyzet, hiszen együtt lehettünk. Most már valóban látom a kapcsolattartás értelmét a két gyülekezet között, és úgy hiszem, hogy ezzel nem vagyok egyedül. Ha nem lettetek volna ilyen nyitottak felénk, akkor a hét nem lett volna ilyen sikeres. Nyíltságotokkal sokat segítettetek nekünk, hogy mi is megnyíljunk nektek!” (Maryse van den Heuvel)

„Nagyon örültem, hogy én is részese lehettem a találkozásnak. Isten végig velünk volt, és nagyon tartalmas és vidám hangulatban telt. Szinte hihetetlen, milyen sok barátság született a héten, és hogy ilyen közvetlenül beszélgettünk egymással. Én is megnyíltam, és beszéltem Istenről és magamról másoknak, akikkel előtte soha nem találkoztam. Egyedül a nyelv volt akadály, de mivel mindannyian »egy nyelvet« beszélünk, ezek a gátak hamar feloldódtak. Különleges élmény volt számomra, hogy életemben először imádkoztam angolul. A hétünk végére a »csoda« szó vált különlegessé. Az utolsó napon, amikor visszaemlékezünk, csak öröm és hálaadás volt bennünk.” (Groska Benjámin)

„Isten hatalmas! Hiszen a hét során megáldott minket: vendégszerető fiatalokkal, remek időjárással, új barátokkal, gyönyörű énekehangokkal és dicsőítéssel, elmélyült beszélgetésekkel, finom ételekkel és a szabad-

sággal, hogy többet tudjunk meg Róla és egymásról. Egy ilyen hét után úgy érzem, hogy sokkal szorosabb kapcsolat alakult ki közöttünk és a magyar testvéreink között. Legyünk hálásak ezért Neki!” (Elise van Trigt)

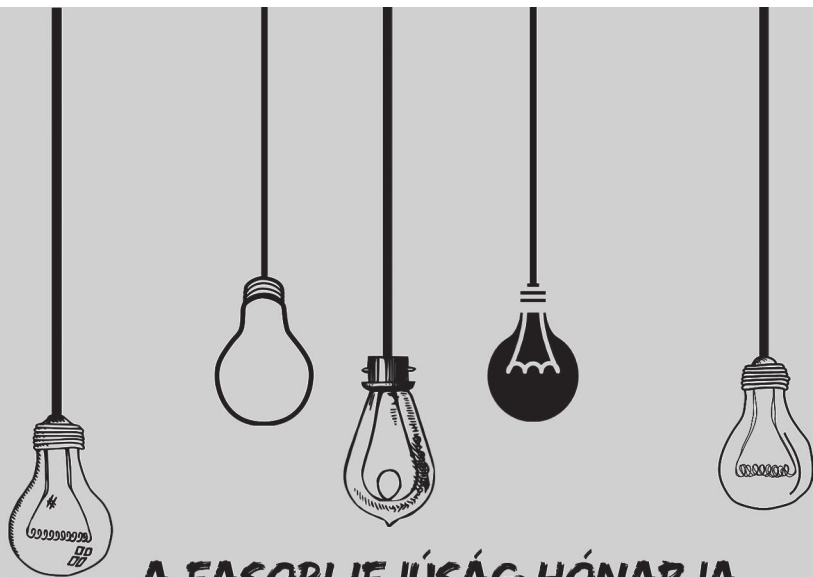
„A hét előtt és közben rengeteg csodát élünk meg. Sokszor eszembe jutott a történet a Bibliából a kenyerek és halak megsokasításáról. Mert sokszor tényleg ezt éltük meg a tartalékainkkal kapcsolatban, akár pénzügyileg, akár az élelmiszert vagy az erőnket tekintve. Hálás vagyok Istennek a rengeteg ajándékáért a héten, amiket adott nekünk a holland testvéreinkben.” (Somogyi Virág)

„Nagyon tetszett a hét! Egy nagyszerű közösség részesei lehettünk, és mindig tárt karokkal fogadtatok. A közösen eltöltött programok rendkívül szórakoztatóak voltak, nekem kifejezetten a lasertag volt a kedvencem, ahol a csapatunk veresége ellenére is remekül szórakoztunk. Mivel az időjárás mindig a napos oldalát mutatta nekünk, így gyakran találtunk menedéket a jeges frissítő kárpataiban, vagy egy-egy frissítő csobbanásban! Ez egy igazán nagyszerű hét volt veletek!” (Anne-Myrthe de Kwant)

„A barátságokon túl olyan értékeket találunk egymásban, melyek mind az Úrtól származnak, és hibáink, gyengeségeink ellenére is szolgálatra készítetnek, s ez a szolgálat az, ami a határok és kihívások ellenére is összekapcsol minket, s eggyé formál. Ez az az egység, ami a valódi csodája volt a hétnek, s amin keresztül annyi áldást megtapasztalhattunk!” (Császár Péter)

Nagy hála van a szívemben azért a rengeteg csodáért, amit a héten élhettünk át közösen. A többiek nevében is mondom, hogy jó barátaink lettek a holland fiatalok, és mivel Isten az összekötő közöttünk, ezért állítom, ez volt a kezdete az előttünk álló többi találkozásnak.

Somogyi Virág

A FASORI IFJÚSÁG HÓNAPJA 2015. OKTÓBER

- OKTÓBER 2. (PÉNTEK) 19:30: imaéjjel
- OKTÓBER 4. (VASÁRNAP) 10:00: a fiatal felnőttek bemutatkozása istentiszteleten
- OKTÓBER 4. (VASÁRNAP) 18:00: Fasori Zenés Este ifis zenészekkel
- OKTÓBER 9. (PÉNTEK) 18:00: a fiatal felnőttek körének nyitott alkalma
- OKTÓBER 11. (VASÁRNAP) 10:00: a kisifi bemutatkozása istentiszteleten
- OKTÓBER 14. (SZERDA) 18:00: a nagyifi nyitott alkalma
- OKTÓBER 16. (PÉNTEK) 17:00: a kisifi nyitott alkalma
- OKTÓBER 18. (VASÁRNAP) 10:00: a nagyifi bemutatkozása istentiszteleten
- OKTÓBER 31. (SZOMBAT) 10:00-16:00: sportnap

"Ti vagytok a világ világossága (...) Úgy ragyogjon a Ti világosságotok az emberek előtt, hogy lássák jó cselekedeteiteket és dicsóítsék a ti mennyei Atyátokat." (Máté 5. 14-16)

SZÓLJON A KÜRT!

Gazdag volt 2015 nyara a fasori református cserkészcsapat életében.

Hosszú idő után ismét lobog a cserkészzászló, útra kelt a vándorharang, bővül a kontingens.

A hosszú készülődést követően augusztus 10-én végre útra keltünk Sátoraljaújhelyre, gyülekezetünk 420 fős nyári hetére, ahol a presbitérium felkérésére külön programokkal készültünk azért, hogy az érdeklődők kicsit

többet megtudhassanak a Fasorban másfél éve újraszerveződött cserkészetről, és hogy a 14-15 éves fiatalok is bekapcsolódhassanak. Szilágyi Szabolcs jóvoltából, az ő tervei alapján egy zászlófelvonó haranglábat építettünk meg 4 nap alatt a gyerekekkel.

Az újrakezdő cserkészcsapatnak ajándékozott, 2015. augusztus 14-én megkonduló vándorharang mostantól minden cserkész táborban a csapat összehívására szolgál. Nagy ünnep volt, amikor az 1923-ban készült, lealább 25 éve használaton kívül helyezett csapatzászlót újra felvonhattuk és Ottmár Dávid előadásában együtt hallgathattuk a cserkészindulót. A Bagoly őr is elénekelt a tagjai által szerzett indulót.

A gyülekezet jelen lévő összes cserkészét arra kértük, egy mondatban foglalják össze, hogy mit jelent számukra a cserkészlet. Elhangzott, hogy Halász Kingát szép emlékek fűzik a cserkészéveihez, a vidámság, az élet-

öröm és a lelki közösség élménye meghatározó benne számára. Kinga az alapító, Baden-Powell szavait idézte: „*Próbáljátok meg úgy itt hagyni ezt a világot, hogy jobb legyen, mint ahogy kaptátok.*” Szilágyi Szabolcs kiemelte, hogy a cserkészlet az Istentől kapott természeti és személyes javaink kétkezi munkával való hasznossá tétele a közösség számára. Számomra pedig azért fontos a cserkészlet, mert nem hagyományos, iskolai keretek között működhetnek együtt a gyerekekkel úgy, hogy abban segíthetem őket, hogy észrevétlenül, társaikkal együtt, aktív szerepvállalásban megtalálják, hogy miben jók, milyen tehetséget adományozott számukra Isten, s jó vezetőkké váljanak.

10 fős alakulatunkkal és a vándorharanggal örömmel utaztunk tovább augusztus 15-én Sátoraljaújhelyről a gödöllői Teleki Pál Cserkészparkba, hogy egy szűk hétre Narnia lakóivá váljunk. Kun Rebekával, a Jegesmedvék őrvezetőjével további 4 cserkész társunk

is csatlakozott hozzánk. Nagy öröm volt látni, hogy a vándorharang méltó helyét Gödöllőn is megtalálta, és táborunk éke lett. Narniába pont úgy, ahogy C. S. Lewis kitalálta, egy szekrényen keresztül léphettünk be, s a Kőrösi Csoma Sándor Cserkészcsapattal közösen

egy hétig a különleges lényekkel együtt segítettük Lucy, Susan, Peter és Edmund királyokat abban, hogy a rend helyreállhasson, és Aslan uralma dicsőségesen megvalósulhasson. Részt vehettünk lovagi tornán, Ki mit tud?-on, készíthettünk koronázási ékszereket az uralkodóknak, s az ellopott koronák után az erdőben kutattunk. A királyok megkoronázását a táborlakók lovaggá ütése és egy hatalmas lakoma követte, ahol őrsönként főztük meg a különböző fogásokat.

Esténként tábortűz mellett cserkészénekeket és -játékokat tanultunk, s a hét fénypontja, a kiscserkészek ígérettétele és az azt megelőző próbázás sem maradhatott el, melynek alkalmával a gyermekek egészségügyi, népdalismereti és cserkésztudásukról adhattak számot a Narniában élő különleges lények-

nek. A próbát mindenki kiállta, s augusztus 16-án kiscserkészígéretet tett. Ezt jelzi a kiscserkésznyakkendő, melyet mostantól a gyülekezet 12 gyermeke már büszkén visel.

A cserkészmunka ősszel már két-három órás folytatódik, s nagy öröm számunkra, hogy a sátorlajaujhelyi bemutatkozás eredményeképpen újak is csatlakoznak hozzánk! Isten eddig is megsegítette csapatunkat, küldött őrsvezetőket, mentorokat, Igéje továbbra is erőt ad: „*Ti azért bátorságosok legyetek, kezeiteket le ne eresszétek, mert a ti munkátoknak jutalma van.*” (2Krón 15,7).

Továbbra is várjuk az érdeklődők, segíteni vágyók jelentkezését a kisshaj@gmail.com címre.

*Szilágyi-Kiss Hajnalka,
a 270. Hajnal Cserkészcsapat szervezője*

LEGYETEK FELKIÁLTÓJELLÉ!

Fasoriak is építették a Szeretethidat

A címbeli felszólítás volt a szlogenje a Szeretethíd 2015. évi programjának, ez jelent meg a színes pólókon és a különböző médiafelületeken, ezt hirdette a világ felé, és erre szólította a mozgalomhoz csatlakozókat.

A Szeretethíd elnevezésű önkéntes napokat 2009-ben hívta életre a Magyar Református

Szeretetszolgálat. Azóta évről évre egyre többen csatlakoznak az akcióhoz, amelynek általuk megfogalmazott célja, hogy a meghirdetett időben néhány nap alatt közösen tegyünk egymásért, a helyi és gyülekezeti közösségeinkért és a teremtet világért. A bezárkózás, a magunkba fordulás helyett másokkal is, a környezetünkkel is törődni, a világ felé ilyen módon is bizonyosságot tenni, és szeretethidákat építeni magunk és a körülöttünk élők között, Jézus követői és az Őt még nem ismerők közé.

Idén először gyülekezetünk is csatlakozott a Kárpát-medence-szerte több mint 16 000 önkéntest megmozgató akcióhoz. Éppen a fenti célok helyi viszonyaink közötti megvalósításában szerettünk volna valahogy elindulni. A vágyunk — hogy kilépve a templomunk és saját környezetünk jól megszokott

keretei közül megmutassuk magunkat valahogy máshogy is — találkozott ezzel a kezdeményezéssel. A jelentkezéskor még nem tudtuk, hányan leszünk, mit is fogunk majd csinálni, tulajdonképpen lesz-e értelme az egésznek, de imádsággal belevágtunk a „kísérletbe”.

A száraz statisztikai adatok a következők: 2015. május 30-án, szombat délelőtt az erzsébetvárosi önkormányzat ügyfélirodájánál 35 fasori vette fel a munkát (és a szeretethidas pólókat meg a seprüket, lapátokat, zsákokat, gumikesztyűket), és tisztította meg a Rottenbiller, Király és Damjanich utca közötti szakaszán, a Jósika utca innenső végén, és a Lövölde téren a közterületi járdákat, parkokat.

Akik ott voltunk, tudjuk azonban, hogy ennél jóval több történt. Hogy nem önmagában a közvetlen templomi környezetünk — talán csak egy napra(?) történő — tisztábbá tétele volt az igazi eredmény, hiszen az utcák a következő hétre valószínűleg ugyanolyan szemetesek lettek... Viszont hidak épültek. Egyrészt gyülekezetünk tagjai között: hiszen együtt söpörtek és lapátoltak és zsákoltak a hihetetlenül lelkes kisebb-nagyobb gyermekeink, a juliannás diákok és tanárok, a dia-

kóniai csoport szolgálói, dolgozók és nyugdíjasok, családosok és egyedülállók, erősebbek és gyengébbek. Együtt épültünk: mintha a közös sátoraljaújhelyi hetünk valósult volna meg — előre, kicsiben. És hidak épültek másrészt közöttünk és az utcán minket látó járókelők között, akik amikor láttak, megszólítottak, kérdeztek és mi elmondhattuk, kik is vagyunk. És tudjuk, hogy ezek csak egészen apró lépések, és hogy ezzel az egynapos akcióval nem pipálhatjuk ki a „nyissunk a kerület felé!” című programpontunkat (hiszen az nem is programpont, hanem tényleges vágyunk), de mégis ilyenformán is elindulhatott valami, mégiscsak megmutattunk valamit.

Legyetek felkiáltójellé! — szölt a szlogen. Úgy érzem, azon a tavaszi napon azok lehetünk itt a kerületben. És a reménységünk, hogy ez nem csupán rólunk szólt, hogy pusztán egy érdekes színfolt vagy feltűnő jelenség lehessünk a városban, hanem a hangsúly a felfelé mutatáson volt. Hogy mi magunk is felkiáltunk újra és újra a mi Urunkhoz — így mutatva magunkat lehetünk jellé mások számára. Ha jövőre még többen leszünk, akkor még nagyobb jellé.

Nyikos László

ÚJ TANÉV INDUL A KOLLÉGIUMBAN

Igazgatói gondolatok és tájékoztató a gyülekezet és iskola-óvoda kapcsolatáról, a tanév újdonságairól, terveiről

A fasori gyülekezet mint a kollégium fenntartója jelentős szerepet játszik intézményei életében. Egyrészt irányítóként, felügyelőként és döntéshozó szervként felelősen végzi feladatát, másrészt mint a mindennapokban jelen lévő szülői közösség együtt él óvodájával és iskolájával. Sok áldás származik mindeből, hiszen sok gyülekezeti gyermek számára nyújtanak intézményeink Isten szerinti nevelést és oktatást. A fasori gyülekezet tagjaként és a Kollégium vezetőjeként szeretnék híd-szerepet betölteni a fenntartó és a Kollégium között. Mint a Kollégium öt évre kinevezett igazgatója beszédemmel és tetteimmel a bizalmat szeretném erősíteni a testületben.

ÖSSZETARTOZUNK

Tovább kell erősítenünk a gondolatot, hogy Kollégium vagyunk, és összetartozunk. Óvodánk jelenlegi 5 csoportjával kistestvérből nagytestvérré nőtte ki magát. A Csipkebokor óvoda alapját képezi rendszerünknek, az óvodai szülők számára pedig biztos jövőképet kell mutatnunk, egy jó lelkületű, valóban magas szinten oktató és nevelő iskolát eléjük állítva. A Csipkebokor óvoda és a Julianna iskola szoros együttműködésére törekednünk kell, hiszen az óvodások nagy része iskolánkba érkezik. Nem mindegy, hogyan zajlik az óvoda-iskola átmenet folyamata. Az óvónőknek és tanítóknak szakmai párbeszédet kell folytatniuk egymással, minél jobban ismernünk kell egymás szakmai látását. Új óvodavezetőnkkel, Zila Péterné Marikával jó együttműködésre törekszünk. Elkezdődtek a szakmai egyeztetések, melyek nyomán a közös gondolkodás eredményei mielőbb láthatók lesznek.

ÉPÜLTÜNK-SZÉPÜLTÜNK

A nyári szünetben karbantartási, felújítási munkálatok is folytak iskolánkban. Sor került a földszinti folyosó festésére, a 2. emeleti osztálytermek ajtóinak mázolására, a 4. a, 4. b és 5. b osztály termeinek lambériázására, az ebédlő tisztasági festésére, valamint a termek többségében táblafelújításra és tisztasági festésre. Új padokat és székeket vásároltunk az 5. a és 5. b termeibe, új terítőket, poharakat, tányérokat az ebédlőbe. Az alsós termekbe nagyobb teljesítményű számítógépeket vetünk. Mindezen kiadásokra több mint 1 millió forintot költöttünk. Az óvodavezetői iroda és titkárság átköltözött az iskola régi épületébe, eddigi helyén nevelői szobát alakítottunk ki.

A tanévkezdés személyi változásokkal is együtt járt. Öt pedagógus az iskolából, kettő az óvodából máshol folytatja munkáját, szolgáltatást az idei tanévtől. Ugyanakkor érkezett hozzánk hét új munkatárs az iskolába, négy az óvodába és visszatért egy régi kollégánk.

Iskolánkban a keresztyén értékrend erősítése mellett folyamatos minőségi javulást szeretnénk elérni az oktatás terén is. Komoly előrelépésnek tartom, hogy iskolánkban ettől a tanévtől a Meixner-módszerrel tanítjuk az olvasást és írást első osztályosainknak. A Julianna iskola felső tagozata nagyon fiatal. Az elmúlt években sokat léptünk előre, sok változást éltünk meg, jó pedagógusokkal gazdagodtunk, összességében sokat emelkedett a felsős szakmai munka színvonala valamennyi tantárgy esetében. Ezzel egy időben a vezetőség folyamatosan keresi azokat a módszereket, melyekkel még hatékonyabbá tehető a 10–14 éves korosztály tanítása, ne-

velése. Ettől a tanévtől a Református Egységes Gyógypedagógiai Módszertani Intézménnyel való együttműködésnek köszönhetően logopédiai és gyógypedagógiai téren közvetlen szakmai segítséget, tanácsadást vehetünk igénybe tanulóink számára.

TEHETSÉGGONDOZÁS

Fontos eredménynek tartom, hogy iskolánkban matematika tantárgyból diagnosztikus mérőeszköz kidolgozására került sor szakértők bevonásával. A rendszeres tanévenkénti mérések lehetővé teszik a gyermekek haladásának nyomon követését, segítik a tehetséges tanulók azonosítását, megmutatják, hogy a tanulóknak mely ismeretekben vannak komolyabb elma-

radásaik. Felzárkóztatásukat így időben és hatékonyan vihetjük végbe.

Mint új tehetségpont tovább bővítjük a tehetséggondozásra szánt időkereteket, azon dolgozunk, hogy újabb tehetséggondozó szakköröket, programokat indítsunk, és a kiírásra kerülő pályázati forrásokból részesülhessünk. A korábbi évek tendenciája megfordult. A gyermekek többsége 4. évfolyam után iskolánkban maradt, így két, 20 fő feletti 5. osztály indulhat el ettől a tanévtől. Köszönjük a szülők megelégedett bizalmát. Kollégáimmal azon leszünk, hogy ezt a bizalmat továbbra is kiérdemeljük. Munkánkat továbbra is azzal a hittel végezzük, hogy fáradozásunkon Isten áldása lesz.

Filep Zoltán

ELŐADÁS-SOROZAT A NEVELÉSRŐL

Idén is lesz nevelési sorozat az őszi és téli folyamán az iskolánkba járó és gyülekezeti szülők részére. Az előadások címe: *Kicsoda a szülő?*, *Kicsoda a gyermek?*, *Mi a keresztyén nevelés?*, *Gyermekeink és a számítógép*. A alkalmak időpontjairól jelzést fogunk tenni.

ISTEN JELENLÉTÉBEN NEVELÜNK

Csipkebokor óvodánk vezetését augusztus 1-jétől Zila Péterné Marika folytatja

— 2014 januárjában ismerhettünk meg téged óvónőként. Ám nem ekkor kezdődött a pályafutásod.

— 1981-ben kezdtem képzés nélküli óvónőként, munka mellett végeztem el a főiskolát. A három gyermekünk születése

kapcsán otthon töltött tíz év alatt férjem, Zila Péter lelkipásztor mellett szolgáltam a gyülekezetekben. Ezután Fóton és Hajdúböszörményben egyaránt részt vettem református óvoda alapításában és vezetésükben.

Amióta meghívták a férjemet a Nagyváradi Téri Református Gyülekezetbe, Pesten élünk. Dolgoztam a rákoscsabai „szülő” gyülekezetem református óvodájában, majd másfél évet egy önkormányzati óvodában — onnan hívtak a Csipkebokorba, és én örömmel jöttem.

— Mindeközben nem hagytál fel a szakmai önfejlesztéssel sem.

— A főtí évek alatt végeztem el a műszaki egyetemen a közoktatásvezető-képzést, jelenleg pedig a kora gyermekkor pedagógiája szakirányon tanulok.

— Az óvodai csoportban való munka során mit jelent számodra a keresztyén nevelés?

— Alapvetően életformát. Ennek megvan-
nak a konkrétumai: szoktunk imádkozni, tar-
tunk áhítatot, beszélgetünk az Igéről és van-
nak hitéleti foglalkozások. Nehéz megfogal-
mazni, hogy mit jelent keresztyénként élni.
Az, ahogyan a gyermekekhez viszonyulok,
keresztyénségem megnyilvánulása, ennek
szűrőjén át látom a gyermekeket, a hibáikat,
a lelkiismeret-furdalásuk megoldását. De ez
nem csak rájuk vonatkozik: nekem is így kell
élnem. Amikor vigasztalni kell egy gyerme-
ket, akkor annak is nagyon örülök, hogy egy
református óvodában Isten Igéjével, jelen-
létével tehetem ezt. Alapvetően ezt jelenti a
keresztyén nevelés: hogy Isten jelenlétében
nevelünk. Nekem is biztonságot ad, hogy
nem csak egyedül küzdök, hanem imádságos
háttérrel dolgozom, így gondolok a gyerme-
kekre, otthon is hordozom őket, sőt kollégá-
immal együtt is ezt tehetem — ez egy sokkal
mélyebb nevelés.

— *A te hited ehhez hogy alakult?*

— Református, hívő családba születtem,
élő hitű keresztyének vettek körül, bibliais-
meretre tanítottak, és saját szavainkkal imád-
kozni. Magamat mindig keresztyénnek tartot-
tam, és ez ellen soha nem is lázadtam. Ke-
resztapám, Fekete Péter lelkipásztor titokban
szervezett gyerektáborában a jó pásztor
példázata kapcsán az az Ige szólított meg,
hogy „Az én juhaim hallják az én szótát”.
Megértettem, hogy mindent tudhatok Isten
szaváról, de vajon hallom-e, hogy Isten konk-
rétan az én életemmel mit akar? Átéltam az
elveszetséget, és azt is, hogy Isten engem
elfogad így, ezért küldte Jézust. 14 éves vol-
tam. Isten pedig komolyan vette azt a döntést,
és azóta is megtartott, és él közöttünk a szö-
vetség. Hálás vagyok azért, hogy az életem-
nek van egy olyan tartaléka, amit nekem nem
konfliktusokkal, szenvedésekkel és gyötrel-
mekkel kellett megélnem, hanem Isten vé-
detségében, keresztyén családban, és én ezért

tartozom is azzal, hogy ezt a többletet vala-
hogy szétosszam.

— *Hogy alakult a legutóbbi időszak? Meg-
hívást kaptál egy újabb nagy feladatra.*

— A Somogyi házaspárral fiatal korunk óta
ismerjük egymást, bizalommal kértek a Csip-
kebokor óvoda vezetésére. Emellett nagyon
fontos, hogy Isten hív-e valamire. Abban a
reményben vágok neki az előttem álló idő-
szaknak, hogy Isten elhívása alapján tehetem.
Ennek a hitnek a megtartása számomra va-
lóban küzdelem. Éppen ezért hálás vagyok
Istennek, hogy azt ígerte, Ő megy velünk. Sok
kérdés van előttem, mert a köznevelés most
olyan szinten átalakul, hogy aki gyakorlott
vezető volt, az is tanulja újra. Szeretek cso-
portban lenni, tehát az, hogy vezető vagyok,
nem egy karrier, hanem lemondás. Felelős
vagyok a kollégáimért az életpályamodell
építése terén, átalakulnak a pedagógiai kö-
vetelményrendszerek, az adminisztráció, be-
jön újra a tanfelügyeleti ellenőrzés — mind-
ezeknek nem mernék egyedül nekiindulni.

— *Milyen személyes célkitűzéseid vannak
az elkövetkező időszakra?*

— Fontosnak tartom a Krisztus-test gya-
korlati megvalósulását a munkánk során.
Hogy nem csak egy munkahely, hanem egy
organizmus vagyunk: valamennyi munkatárs
részt vesz ebben, beleértve a gyermekeket és
a szülőket is. Igyekszem úgy szervezni a fo-
lyamatokat, hogy mindenki találja meg a he-
lyét benne, és hogy én is megtaláljam, hogy
Isten kit mire hívott el. Ez nem pusztán elmé-
leti célkitűzés: mivel két épületben dolgo-
zunk, vannak, akikkel nem sokat találkozunk.
Sok változáson megy keresztül folyamatosan
a kollégium egésze, így konkrét területeken
kell látni az élő szervezetként való működés
feladatát. Azon szeretnék munkálkodni, hogy
az adott körülmények közt is az egységet le-
hessen valóban megélni a mindennapokban.

Diószegi Rita

KEDVES GYEREKEK!

Idén Sátoraljaújhelyen tartottuk nem teljesen szokványos Kincskereső Táborunkat, ahol ez alkalommal is mindennap találtunk lelki és tárgyi kincseket. Ha megnézik ezt az oldalt, itt is fogtok találni kincseket, ahogyan a „mesében” szereplő kisfiú is, és azok a reformátorok is, akikről októberben megemlékezünk most. Kívánjuk, hogy hozzájuk hasonlóan ti is leljétek meg az igazi Kincset!

Szeretettel: Zsó néni, Kori néni és Eszter

1. Megtaláltam!

Volt egyszer egy kisfiú, aki egyszer falun nyaralt. Ezt mesélte róla:

Egy napon elmentem sétálni. Hirtelen láttam, hogy a földön valami csillog. Lehajoltam és felemeltem. Otthon megmutattam nagyapának. „De hiszen ez egy aranygyűrű! — kiáltott fel. — Biztosan nagyon értékes. Gyere, elvisszük a rendőrségre.”

A rendőr felírta a nevemet, és azt mondta, hogy ha egy éven belül senki nem jön a gyűrűért, az enyém lesz. Képzeljétek, milyen büszkén mentem haza: *egy igazi aranygyűrű tulajdonosa leszek... egy év múlva!*

És így is lett: egy év múlva ideadták az aranygyűrűt, amely egészen az enyém lett. Ráadásul semmit nem kellett tennem érte, elég volt megtalálni.

De tudjátok, mi történt velem évekkal később? Találjátok ki! Ismét találtam valamit, de ez ezerszer szebb volt a gyűrűnél! 12 éves voltam, amikor olyasmit találtam, ami azonnal és mindörökre az enyém lett.

Talán ti is találtok néha valami értékeset az utcán. De az igazi kincs Jézus Krisztus. Ahogyan én, úgy ti is megtalálhatjátok Őt, hiszen Ő maga mondja ezt: „Keressetek engem, és megtaláltok, ha teljes szívetekből kerestek engem.”

2. Reformációi „Tudod-e?”

— A középkorban még nagyon kevés Biblia volt, így akkor még nagyon kevesen tudták olvasni Isten szavát.

— A reformáció nagy alakjai a Bibliát olvasva megtalálták Jézust, aki átformálta a gondolkodásukat, ezért akartak változásokat.

— Október 31-én a reformációt ünnepeljük, mivel 1517. október 31-én tűzte ki a wittenbergi vártemplom kapujára Luther Márton német szerzetes azt a 95 tételt, melyekben megfogalmazta, hogy a Biblia alapján mi mindenre kellene változtatni az egyházban — ezzel indult el a reformáció.

— Nagy alakjai nem magyarok voltak, csak magyarosított néven emlegetjük őket: Luther Márton (eredetileg Martin Luder) német, Kálvin János (eredetileg Jean Cauvin) pedig francia volt.

— Luther követői a lutheránusok — ma: evangélikusok, Kálvin követői a kálvinisták — ma: reformátusok.

3. A gyerekek is keresnek — a helyes utat.

Színezzétek ki a képet, és ha kartonra ragasztjátok, kitehetitek az asztalotokra vagy a falra. Ha tudtok már írni, egészítsétek ki a bibliai Ige hiányzó szavait, és tanuljátok is meg ezt a fontos mondatot!

„Én vagyok az __, az ____ és az ____; senki sem mehet az Atyához, csakis énáltalam.” (____ 14,6)

Az elmúlt három hónapban megkeresztelt gyermekeinkért, akikért fogadalmat tettünk!

Doktor Sándor és Soós Erzsébet gyermeke,

Ségény Zsófia

Szabó János és Pákozdi Mária gyermeke,

Szabó Benedek Ákos

Boross Attila és Boross Ivett gyermeke,

Boross Máté

Galgóczy Gábor és Halász Katalin gyermeke,

Galgóczy Gréta

Nagy Péter és Bazsó Éva gyermeke,

Nagy Luca

Szombati-Gille Szilárd Levente és Filiszár Edit gyermeke,

Szombati-Gille Szilárd Patrik

Csató Károly László és Bathó Szilvia gyermeke,

Csató Panna Péda

Lunka Attila Lehel és Szabó Timea Margit gyermeke,

Lunka Izabella Emma

Csanádi Zsolt és Aros Melinda gyermeke,

Csanádi Márk

Colaiacono Andrea és Papp Aldona Gyöngyvér gyermeke,

Colaiacono Eleonóra Ötöske

Oláh János és Vezsenyi Noémi gyermeke,

Oláh Dorina

Szentpéteri Gábor és Halász Zita gyermeke,

Szentpéteri Abel

Tornyai Gábor és Evarics Regina gyermeke,

Tornyai Vince Zétény

Hegedűs Gyula László és Németh Márta gyermeke,

Hegedűs Barnabás

Nagy Zsombor László és Nagy-Kruchió Márta Kinga gyermeke,

Nagy-Kruchió Csongor

A KÖVETKEZŐ IDŐSZAK ESEMÉNYEI

* **Szeptember 28.—október 2. 18 óra:** evangelizációs hét

* **Október 4.:** Fasori Zenés Este ifis zenészekkel

* **Október 17.:** délelőtti reformációi emlékfutás (1517 m), találkozó 9.30-kor a fasori evangélikus templom előtt, *délután* a Psalterium Hungaricum kórus hangversenye

* **Október 29—30.:** Reformációi Esték a kerületi társégházakkal

* **November 1.:** a zenés áhítat keretében Draskóczy László műveiből hallgathatunk

* **December 6.:** Pálúr János adventi orgonahangversenye, az új orgona avatása

* **December 9—11.:** adventi előkészítő igehirdetések

* **December 10.:** a Zeneakadémia Orgona Tanszakának hangversenye

* **December 14.:** idősök adventi szeretetvendégsége és szolgálok év végi megállása

FELNÖTT KONFIRMÁCIÓ

tanfolyam indul **október 20-án, kedden 18 órától**

FASORI HARANGSZÓ

Budapest-Fasori Református Egyházközség
negyedéves kiadványa

1071 Budapest, Városligeti fasor 5.

www.fasor.hu

E-mail: hivatal@fasor.hu • Telefon: 342-7311

Felelős szerkesztő: Szabó Zsolt

Szerkesztők:

Cseke Hajnalka, Dévai-Józsa Gábor,

Díoszegi Rita, Somogyiné Ficsor Krisztina,

dr. Széplaki György, Tézli Péter

Tördelőszerkesztő: Lengyák András

Korrekter: Díoszegi Rita